

РБ358

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

Икв. 7221

Одд. XIV, 1648

57

Год. XX. 1911

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ

Ст. 7-12.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ

София, улица „ВРАБЧА“ № 2.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ

За България лева 3 прѣдплатени.

Странство „ 4 „

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.		Стр.
1. С. Я. Надсонъ. Друже мой, брате мой	1	9 Ж. М. Фяръ, Иоановото писмо къмъ дѣцата	10
2. Ще имаме ли съживяване въ църквитъ си?	2	10. „Дойдете при мене“	11
3. Н. Алексиевъ. Човѣшкиятъ Духъ	4	11. Какъ трѣба да постъпвагъ пастиритъ слѣдъ службата	11
4. Викторъ Хюго за безсмъртнето	5	12. Начаткитъ за Господи	11
5. Исуса познавамъ и Павла зная, а вие кои сте? (проповѣдь)	5	13. Хенри Вандайкъ. Изгубената дума (продължение)	12
6. Давидъ свири прѣдъ Саула	8	14. Вжтрѣшенъ отдѣлъ	13
7. Християнски мотиви	8	15. Изъ далечнитъ страни	15
8. Добро за зло (наброска)	9	16. Обяви	16

ДРУЖЕ МОЙ. БРАТЕ МОЙ.

С. Я. Надсонъ.

Друже мой, брате мой, моренъ, страдалъ в'тозъ свѣтъ
 Не отпадай, в'какво и да си:
 Нека зло и неправда всемошно царятъ
 Надъ земята омиа в'сълзи,
 Некъ разбитъ поруганъ е святъ идеалъ
 Крѣвь невинна с'потокъ да се лѣй —
 Вѣрвай, врѣме ще дойде, ще падне Ваалъ,
 Пакъ любовъ на свѣта ще владѣй!

Не съсъ тръненъ вѣнецъ, не подъ тежкъ синджиръ,
 Не с'прѣвити подъ кръстъ рамѣна, —
 Тя ще дойде прѣславна и с'мощъ най-подиръ
 И съсъ ясна в'ржцѣ свѣтлина.
 Въвъ свѣта не ще има ни сълзи, вражди,
 Нито мечъ, ни безкрѣстенъ вечъ гробъ,
 Ни убийствени нужди, ни тежки бѣди,
 Ни позоренъ стълбъ, нито робъ.

Брате мой! Блѣнъ не е свѣтлата бждина,
 Не е празна надеждата ни:
 Погледни, — зло върлува на всѣка страна,
 Нощъ е всждъ, навредъ тъмнини!
 Свѣтътъ в'крѣвь ще се дави, в'страдания смрачни,
 Ще западне в'безумна борба, —
 Къмъ любовъ беззавѣтна ще дигне очи,
 Очи пълни съсъ тжжна молба!...

София.

Прѣвелъ В. П. В.

Ще имаме ли съживяване въ църквитѣ си?

Зависи отъ насъ, тъй като отъ Божия страна този въпросъ е отдавна разрѣшенъ: Богъ чака да излива небивали благоловения върху всеки отъ насъ лично, върху домоветѣ ни, църквитѣ и народа ни, стига ние да сме готови да Го потърсимъ съ цѣлостъ и истинна и да отворимъ сърдцата си за Него. Слѣдва, че за духовния застои въ църквитѣ и прѣобладаващата хладина, нѣма защо да се сърдимъ на Бога, но на себе си. А нуждата ни отъ духовно съживяване е върховна, тя е въпняща, защото никога състоянието на църквитѣ не е било тъй хтабаво, както днесъ. Имаме слушатели на словото, но нѣмаме обръщеници, имаме евангелисти, но нѣмаме достатъчно число живи и дѣятелни християни, имаме застарѣли родители — членове на църквитѣ, но не виждаме синоветѣ и дѣщеритѣ имъ приготвени да заематъ тѣхнитѣ мѣста, най-сетнѣ виждаме внушително число евангелски църкви и общества въ Сѣверна и Южна България и Македония безъ свещенослужители, по самата причина, че цѣтътъ на евангелската младежъ гледа съ равнодушие къмъ това трудно, но велико поприще. Сега, да слѣдваме ли изъ пътя на духовния отпаданъ, да оставимъ ли и тая зима да се изтече безъ да се стрѣснемъ и заловимъ за духовното си съживяване? Не, прѣди всичко ние трѣба да се вслушаме въ Божия умилителенъ гласъ, който на едно мѣсто казва: „Събуди се, събуди се . . . облѣчи се въ силата си“, а на друго мѣсто тръбн: „Стани, ти който спишъ, воскресни отъ мъртвитѣ, и ще те освети Христосъ.“ Да се стрѣснемъ при звука на Божия зовъ, да съзнаемъ опасността, що ни грози, значи да схванемъ нуждата и да вземемъ първитѣ и най-важни стѣпки изъ пътя на съживяването.

Хвала на Бога, на нѣколко мѣста изъ отечеството ни се констатирагъ признацитѣ на духовно пробуждане: Ловечъ, Севлиево, Паназля, Монастирово и други. А въ градоветѣ: София, Самоковъ и Шуменъ се проявилъ отъ молитвената седмица пасамъ единъ бѣлѣжитъ молитвенъ духъ и копнѣне за изливането на Божия Духъ. Това духовно настроение не само не бива да спре и угасне, но трѣба да се обърне на една стихийна духовна сила, така щото по интензивностъ и размѣръ да обхване цѣлата страна, та въ резултатъ да доведе въ истинското познаване Христа стотици и хиляди измежду невѣрващитѣ. Какъ да се почне и слѣдва това блажено дѣло, та да се събере богатата духовна жѣтва? Върху този прѣдметъ се е писало и разисквало много пъти, но не ще бѣде безъ мѣсто, ако въ тоя слу-

чай дадемъ нѣкои упътвания, тъй както ги намираме въ Словото Божие.

Прѣди всичко нека забѣлѣжимъ, че духовното съживяване никога нѣма да дойде отъ само себе си, като дръждъ отъ ясно небе, безъ да сме сторили потребното отъ наша страна. Мнозина сѣ очикали за подобно нѣщо, но никога не сѣ сполучили. Духовното събуждане не ще закъснѣе да се прояви тамъ, дѣто се усѣща нужда и желание за него, тамъ, дѣто и пастирѣтъ и църквата сѣ готови да дадатъ врѣме, трудъ и жѣртви.

Първата стѣпка къмъ съживяване трѣба да се земе лично отъ всеки отъ насъ чрѣзъ искрено себепознѣване, щателно прѣглеждане и разкритикуване миналия ни животъ и лично изповѣдане прѣдъ Бога всеки сторенъ грѣхъ, таенъ или явенъ. А когато съ серпозно размисляне, съ усърдна молитва отворимъ дълбинитѣ на сърдцата си и погледнемъ на миналото въ видѣлпната на Словото Божие, прѣдъ насъ ще избликнатъ легионъ голѣми и малки, старци, забравени и неизповѣдани грѣхове, които сѣ служили като висока прѣграда между Бога и насъ и сѣ правили живота ни сухъ и безплоденъ. Досегашната фалшива набожностъ и прикрита морална гнилоа ще изпъкне въ всичката си чернота, и ние съ скърбъ въ сърдцата си и срамъ на лицата си ще признаемъ, че сме питали съвсѣмъ малка любовъ къмъ Бога, че много пъти сме пропускали да четемъ Словото Божие, и когато сме го чели, то е било нѣкакъ си насипа, безъ интересъ и наслада, че къмъ Божиитѣ обѣщания ние сме се отнасяли съ съмнѣние и невѣрие, че много пъти сме изоставили тайната молитва, или пъкъ сме се молили тъй набързо и повърхностно, щото намѣсто благословение, ние сме причинявали повече оскърбление на Бога, че въ изпълнението на нашитѣ християнски длѣжности, ние сме били съвсѣмъ нерадиви и равнодушни къмъ тѣзи близки около насъ, които живѣятъ и умирагъ безъ Бога, и най-сетнѣ, че свѣтовниятъ духъ, гордостъта, завистъта, одумването, лекомисленето, празнословнето, лѣнността и гнѣвътъ сѣ прѣодолявали до неимовѣрностъ въ дѣлата и постѣпкитѣ ни. Както загатнахме по-горѣ, ако слѣдъ тая застрашителна диагноза послѣдва едно дълбоко разканне съ сърдцесъкрушение, пълно себепризнание и изповѣдане прѣдъ Бога, тогава ще се отвори мѣсто за дѣйствието на Духъ Свети, заедно съ единъ истински молитвенъ духъ. Сега питането е, готови ли сме да се съобразимъ съ тѣзи упътвания?

Втората стѣпка, която ще приготви пътя

за изобилното изливане на Духъ Свети, и слѣдователно за съживяването на църквата е изцѣляването на стари болезнени рани между членоветѣ на църквата, Несъмнено една отъ главнитѣ причини за застои и назадничавостта въ нѣкои отъ нашитѣ църкви сѫ вътрѣшнитѣ стари язви, ненависть, злоба и съперничество между нѣкои отъ удоветѣ на Христовото тѣло. Безъ страхъ и безъ свѣжъ, тѣ ходятъ спокойно въ сѣщата църква, пѣятъ свещеннитѣ пѣсни, молятъ се съ Господнята Молитва и даже участвуватъ заедно въ обряда на Св. Причастие, и при всичко това старото подземно рѣмжение си слѣдва и вътрѣшната рана стои неизцѣлена. Такъвъ духъ е цѣло фарисейство и страшна гавра съ религията. Онзи пастиръ и духовния му свѣтъ, или църковно настоятелство, които изпълнени съ Духъ Свети занесатъ балсамъ отъ Галаадъ и стѣпятъ въ ролята на примирители или миротворци, ще сторятъ твърдѣ много, за да се очисти пѣтя отъ съблазнитѣ и приготви за дохождането на спасемитѣ. Нека прочее всички, които мѣлятъ за съживяването на евангелското дѣло у насъ, се завзематъ здраво за чистенето на сухитѣ прѣчки и за цѣренето на духовнитѣ болки, и присѣтственото Господне не ще закъснѣе да се изяви.

Третата необходима мѣрка, която ще доведе до сигурно съживяване и ще отвори хлябитѣ небесни, е *молитвата*. Казано е: „просете, и ще ви се даде“ и още: „голяма сила има молитвата на праведния.“ Християнската църква се роди въ една молитвена атмосфера, и отъ тогава и до сега, безъ прекъснение, всичкитѣ велики религиозни движения, що прѣобразуваха и възродиха въ новъ животъ цѣли народи и общества, сѫ били плодъ на силата на Духъ Свети, даденъ въ отговоръ на молитва. Като говоримъ по този прѣдметъ нека добръ да се разбира, че не всѣко изговаряне думи, по адресъ на Бога, е молитва, която сваля благословения. Молитвитѣ на хиляди и милиони не постигатъ цѣльта си: едно, защото не се принасятъ по внушението на Духа Свети, и друго, защото имъ липсва твърда уповаваща вѣра въ Бога и обѣщанията Му. Само онѣзи молитви, които сѫ избликъ на пламенни желання, на дълбока жажда за изявяване Божията святостъ, благодатъ и любовъ въ спасението на грѣшнитѣ, ще иматъ влияние и достѣпъ прѣдъ прѣстоломъ на Благодатта. Когато духъ на истинска молитва се излѣе въ сърдцата на нѣкои християни, и тѣ почувствуватъ нужда отъ съживяване въ църквата и довеждането на грѣшници при Господа, вникътъ имъ ще възлѣзе прѣдъ Господа на сплитѣ, святата Му мишца ще се обнажи чрѣзъ изливането на Обѣщания Утѣшителъ, който ще раздвижи мъртвитѣ кости като изоблича за грѣхъ, за правда и

за сѣдба, който ще разбуди заспалата свѣсть и ще разклати твърдото човѣшко сърдце, тъй както вѣтрѣтъ люлѣе листята по дърветата. „Трѣвата изсъхна, цвѣтътъ повѣхна, *когато вънтрѣ отъ Господа духна върху него*. Трѣва, напестина, сѫ людиегѣ.“ Като е тъй, нека навсѣкждѣ изъ нашитѣ евангелски църкви и общества прѣзъ тѣзи зимни вечери се образуватъ измежду чадата Божии махленски групи за съединена усърдна молитва: нека тъй нареченитѣ молитвени събрания срѣдъ седмицата се обѣрпатъ на сѣщински събрания за истинска и постоянна молитва, нека всички погледнемъ къмъ Бога и обѣщанията Му съ пълно увѣреніе, и духовната пустиня около насъ не ще закъснѣе да се обѣрне на „водни източници и езера.“

Четвърто важно условие, за да дойдатъ врѣмена утѣшителни съ присѣтственото Господне, е готовността ни да посветимъ врѣме, трудъ и срѣдства за лична работа между другитѣ. Дарѣтъ на Духа Божии не се дава никога за любопитство и лично удоволствие. Неговата съживителна сила се чувствува, когато сме на работа, когато отидемъ по улицитѣ и кръстопѣтищата, когато сме при болнитѣ, сиромаситѣ и падналитѣ, за да имъ благовѣствуваме великата радостъ за Христа. Въ рѣдки случаи хладнокрѣвнитѣ и немарливитѣ се сѣчатъ сами да потърсятъ Бога; ние трѣба да отидемъ при тѣхъ, да ги поканимъ и даже да ги принудимъ „тѣ влѣзатъ вътрѣ.“ За първитѣ християни се казва, че слѣдъ гонението по смъртѣта на първомъченика Стефана, всички се разотидоха по юдейскитѣ и самарийскитѣ мѣста и проповѣдваха словото. Така трѣба да стане и сега. „Който вѣрва въ мене“, каза Христосъ, „ръки отъ жива вода ще потекатъ отъ него.“ Изпълнени съ тази благодатна сила, ние трѣба да се заловимъ — и пастиръ и членове — всички за успѣсна работа между домашнитѣ си, роднинитѣ и съседитѣ, защото „сега е врѣме благоприятно, сега е день на спасение.“ „Тѣзи, които сѣятъ съ сѣззи, съ радостъ ще пожънатъ. Който излѣзва съ плачъ и носи сѣме за сѣене, той непрѣменно съ радостъ ще се върне и ще носи сноповетѣ си.“

Петото и най-жизнено условие, за да дойде царството Божие между насъ, е искреното ни желаніе да дадемъ приличното мѣсто на службата на дѣлото на Духъ Святи. Тѣмъ това сториха апостолитѣ и първитѣ християни; тѣ се съобразиха съ заповѣдта Господня: „Стойте въ Иерусалимъ, додѣ се облѣчете съ сила“ и пакъ: „Но вие ще приемете сила, когато слети Духъ Свети на васъ.“ Слѣдъ нѣколкоднѣвно бдѣние и молитва, тѣ прѣпяхъ обѣщанието на Отца, изпълниха се съ Духа Божии и тогава се обѣрнаха на една непобѣдима сила, на която вратата адовы не можаха да одолѣятъ.

Безъ силата на Духъ Свети християнството съ хубавитѣ си учения никога не щѣше да наддѣлѣе на юдейството и изпачеството. Опасността на днешната християнска църква, заедно съ великолѣпнитѣ ѿ катедрали и тържествени служби, лежи именно въ това: тя малко или никакъ не съзнава нуждата си отъ прѣстѣствието и силата на Духъ Свети. „Безъ мене, каза Христосъ, не можете нищо да сторите.“ Безъ огъня на Духа Божии всичкитѣ ни опити и старания да съживимъ църквитѣ, да упазимъ млатдежкѣта и повдигнемъ падналитѣ, ще прѣтърпятъ пълна несполука. Хвала на Бога, посветонитѣ искрено молящитѣ се чада Божии, безъ изключение, могатъ да приематъ, и повече отъ това, тѣ могатъ да се изпълнятъ съ Духъ Божии. Нека прочее въ нашитѣ молитви и пѣтими снопения съ Бога отворимъ сърдцата си за кръщенето отъ Духа, нека съ пълна увѣреностъ и

смѣренне въцаримъ Христа и тогава Духътъ Му ще съдѣйствува съ насъ заедно въ спасението на много безсмъртни души.

Като сключваме разпекването на този отъ първостепенна важностъ прѣдметъ, върху който още много би могло да се каже, ние молихтеваме Божие благословение върху тия слабо изказани думи, негли тѣ намѣрятъ мѣсто въ сърдцата на всичкитѣ евангелски работници и на мнозина измежду евангелскитѣ християни, та по тоя начинъ още тая зима да се прѣдадемъ на усърдна молитва и агресивна християнска работа за възтържествуването на царството Божие на земята. „Да издиримъ пѣтищата си и да изпитаме, и да се върнемъ при Господа. Да възвцсимъ сърдцата и ржцѣтѣ си къмъ Бога на небеса и да речемъ: съгрѣшихме и отетжихме: ти не си ни простилъ.“

ЧОВѢШКИЯТЪ ДУХЪ.*)

Н. Алксиевъ.

Прѣдъ менъ застава едно същество, високо малко повече отъ метъръ и половина, което се движи, говори, плаче, смѣе се, яде и пие. Единъ органически купъ отъ метали и металоиди, киселини, соли и хидрати, съединени въ глава, трупъ, ржцѣ и крака, които се раждатъ, живѣятъ и пакъ се разлагатъ. — Това се нарича човѣкъ. — Една дребна атомка, която диша на една планета, потънала и изгубена въ грамадия мнръ на безконечността. Това е човѣкътъ, който се пжчи съ своитѣ претенции, сръдни, мечти и капризи. Това е човѣкъ, който щомъ стъпи на краката си, мисли, че цѣлата вселенна въ захласъ го гледа и се чуди на величнето му. Каква дреболия въ хаоса, каква нищожностъ въ битнето! Една капка вода е достатъчна, за да го потопи, една прашичка — за да го смачка, една въздишка на стихиятъ — за да го заличи отъ свѣта.

Да, не е нужно да се въоржжи цѣлата вселенна, за да сломи този парадоксъ на Твореца: една нищожна сила го разбива на пухъ и прахъ. „Но и когато човѣкъ издъхва, смазанъ подъ тежестта на вселенната, той пакъ е по-великъ отъ нея, защото знае, че умира, а тя не знае, че го смазва.“ „La pensée fait la grandeur de l'homme — мисльта прави величнето на човѣка“, казва Паскалъ. Мисльта, духътъ, тази вѣчно недоволна психична стихия, е величнето на цѣлото миросъздание, вѣнецътъ на творението. Умътъ, духътъ е, който дава животъ и цѣлъ на всичко, който вѣчно прогресира и никога не умира.

Сирете се за минутка и прослѣдете дѣйността на човѣшкия духъ:

Вижте го на Синайската гора, при гръмоносното стълкновение на небето и земята, тържествено да дава закони и правила на бжденето човѣчество. Погледнете го отъ върховетѣ на пирамидитѣ въ Египетъ и отъ кулитѣ на Вавилонъ да създава зачатъцитъ на великата антична култура, основа на безсмъртната европейска цивилизация. Мннете въ Елада, и той пакъ ще се вѣсти прѣдъ васъ, тихъ и величественъ, съ чаша отрова въ ржка. Елате въ Юдея, и вне ще паднете на колѣнитѣ прѣдъ него, прикованъ на дървенъ кръстъ, отъ дѣто освѣти цѣлия земенъ шаръ. Прослѣдете го прѣзъ вѣковетѣ, и той ще изпакне прѣдъ васъ окаченъ на бѣсло, окованъ въ зандани или хвърленъ въ огнени пламъци. Навредъ въ борба, навредъ побѣдителъ. — Бурнитѣ океани се укротяватъ прѣдъ неговия магиченъ замахъ, той ги процѣпва по всички посоки. Гранитнитѣ канарп и твърди скали скърцатъ, чупятъ се, отварятъ се прѣдъ неговия чукъ, и той свободно се движи въ сърдцата на масивнитѣ планини. Улавя силата на мълнията, и тя послушно му разнося мислитѣ по цѣлия свѣтъ. Впуска се въ недрата на земята, рови, издирва и изтръгва скрититѣ ѿ скровища. Дига се и лети между непълнежитѣ небесни кълба, опрѣдѣля хода имъ, изуча положението имъ, и анализира състава имъ. Навредъ безжизнената материя отетжива прѣдъ неговия триумфаленъ маршрутъ: пустинитѣ се наводняватъ, моретата се умпирватъ, ледоветѣ се топятъ, и той забива прѣпореца си и въ тропика и на полюса,

*) Орация, държана на акта на Американската Мжжка Гимназия въ Самоковъ.

Великъ е и когато отваря тиганска война на природата и стихията, и когато спокойно и хладно въ тихия кабинетъ опрѣдѣля законитѣ и изчислява движението на небеснитѣ свѣтове, когато гръмогласно дава смѣлата си присѣда надъ монархизма въ Версайлъ, и когато мъченически тлѣе на кладата въ Константиъ.

Но отъ дѣ този неизтощимъ изворъ на енергия и този негасимъ пламъкъ на дѣйностъ? Отъ дѣ този импулъс на такова необяснимо безпокойство и вѣчно недоволство? И слѣдъ толкозъ побѣди надъ природата, толкозъ тайни разгатати, толкозъ възможния постигнати, — дѣ е истината на битието? Постигна ли я човѣшкиятъ разумъ? Откри ли му вселенната отговора на въпроса за вѣчността, отвѣки рѣшаващъ, но никога нерѣшенъ?

Не! и велика и сѣдбоносна е тази думица „не“. Да узнае човѣкъ истината и разгатката на всичко, това значи точка на успѣха, смъртъ на великия импулъс на прогреса. Това значи гробъ за мощнитѣ крила на човѣшкия духъ, тласкани само отъ недоволството и безспирното стремение къмъ истината. *Вѣчно будната мисль, а не готовата истина възвишава човѣка, дава животъ и разцвѣтъ на културата и окриля къмъ дѣйностъ човѣшкия духъ.* „Истината може да бѣде достойнее и нѣ по-малко, по нѣкоѣ капризенъ случай, безъ да просвѣти разума му, а мислящиятъ умъ е велико свѣтило и въ най-великитѣ заблуди, и въ най-далечнитѣ си лутания“. Знаменития Лесингъ казва: „ако Богъ въ своята дѣлница държеше истината, а въ своята лѣвница единичното вѣчно будно стремение къмъ истина и ми рече: избрай! — азъ съ смѣрено бихъ принадлежалъ къмъ Неговата лѣвница и бихъ казалъ: Огче, дай!...“

Недоволство, будностъ, стремение къмъ истината и идеала — ето факторитѣ на величieto на човѣка. Безъ тѣхъ духътъ му ще се скапе, и прогресътъ ще издѣне.

Викторъ Хюго за безсмъртието.

Чувствувамъ въ себе си бѣдещия животъ. Възнасямъ се къмъ небето. Слънчевитѣ зари сѣ надъ главата ми. Небето сияе отъ блѣсъка на невидимитѣ свѣтове.

Казватъ, че душата не е нищо, освѣнъ резултатъ отъ тѣлесни сили; защо тогава моята душа е тъй свѣтозарна, когато тѣлеснитѣ ми сили почватъ да отпадатъ? Зима вилнѣ надъ главата ми, а вѣчна пролѣтъ — въ сърдцето ми.

Колкото по-близу дохождамъ до края, толкозъ по ясно виждамъ смъртнитѣ симфонии на свѣговетѣ, които ме канятъ. То е чудесно, при все туй — просто. То е приказка и въ сѣщото време — история.

За половинъ вѣкъ азъ съмъ си изказвалъ мислитѣ въ проза, стихове, история, философия, драми, романи, прѣдания, сатири, оди, пѣсни — всичко опитахъ. Но чувствувамъ, че не съмъ казалъ нито една хилядна часть отъ онова, което е вътрѣ въ мене. Когато отида въ гроба, азъ мога да кажа, както много други: „Свършихъ дневната си работа“, но не мога да кажа: „Свършихъ живота си“. Работата си ще почна пакъ на идната сутринъ.

Гробътъ не е тъмна алея; той е шосе. Губи се заедно съ мракавината, за да се яви въ зората.

Азъ се усъвършенствувамъ всѣки часъ, защото любя онзи свѣтъ, както отечеството си. Работата, която съмъ вършилъ тукъ, е само начало на онова, което ще продължавамъ въ вѣчността.

Жаждата за неопрѣделеното, доказва безконечното.

Прѣвела: А. Л. Мишкова.

„Исуса познавамъ и Павла зная, а вие кои сте?“

Ф. Б. Майръ.

Това стана прѣзъ третата мисионерска обиколка на Апостола Павла, когато той неочаквано посети голѣмия градъ Ефѣсъ, между развалинитѣ на който азъ неотдавна имахъ възможностъ да се разхождамъ.

Първото нѣщо, което стори изпълнението съ Духъ Божи апостолъ, бѣ да узнае дали дванадесетѣ души, съставлящи малката църква, бѣха приели Духъ Свети. И, ако сжщиятъ Павелъ бѣше между насъ тази вечеръ, първото нѣщо, което би ни попиталъ, е: „Приехте ли Духъ Свети като повѣрвахте?“

При новото рождение ние приемаме Духъ Божи, но съ това приемане никакъ не се свършва службата на Духъ Свети. Безъ помазване отъ Духъ Свети, човѣкъ си остава съвършено немоощенъ. За тази именно причина той попита повѣрвалитѣ, дали сѣ приели сила: отъ горѣ. Сжщия въпросъ искамъ да дамъ на всѣки мъжъ и жена въ това мѣсто: приели ли сте помазването на Свети Духъ? Има четири степени на сила — най-долна е физическата, по-горѣ отъ нея е умствената, надъ тази послѣдната е

нравствената, а надъ всички отгорѣ е духовната сила. Така, че само когато човѣкъ се движи на духовния уровеньъ, ще има сила прѣдъ Бога и сила надъ нечиститѣ духове. Работата на мнозина проповѣдници и християнски работници днесъ е слаба, безплодна и не въ състояние да разкласти силнитѣ укрѣпления на лукавия, по самата причина, че тѣ се задоволяватъ да живѣятъ на умствения уровеньъ или най-много нравствения.

Затова първиятъ въпросъ, що трѣба да се зададе на всѣки християнски работникъ, е: На кой уровеньъ работишъ? на кой уровеньъ живѣешъ? на кой уровеньъ говоришъ? Застаналъ ли си на нѣщо по-долно отъ духовния уровеньъ, бѣди увѣренъ, че въ по-голѣмата си часть животътъ ти ще бѣде несполука.

Тѣзи дванадесетъ души, упжтени отъ Ап. Павла чрѣзъ Исуса Христа, приеха сжщия Духъ, който слѣзе върху Христа при кръщението му, върху църквата на Петдесетница, и върху язичницитѣ въ дома на Корнилия. Духътъ се излѣ както изпърво, т. е. Духътъ както на Петдесет-

ница слѣзе надъ дванадесетѣ и завърши въ тѣхъ цѣла промѣна. Ако Духътъ Божии наистина дойде надъ насъ и въ нашитѣ конференции, той ще извърши обратъ въ цѣлата страна.

По-надолу, въ сжщата 19-та гл. отъ Дѣяния на Апостолитѣ, четемъ, че даже при чудната изява на силата Божия се намѣриха нѣкои да се ожесточатъ, да не върватъ и да злословятъ истината прѣдъ народа. Въ тоя случай апостолътъ намѣри за добръ да избѣгне суетнитѣ и безцѣлни прѣспирни, и заедно съ ученицитѣ той се отлъчи отъ тѣхъ. „Той се оттегли отъ тѣхъ“ Какво друго може да стори човѣкъ, когато се намѣри въ една срѣда, дѣто владѣе остръ духъ на критика и празнословие, освѣнъ да се оттегли? Олумвания и всѣкакви лекомислени разговори трѣба да се избѣгватъ, инакъ Духътъ Божии никога не ще може да работи. Трѣба да млъкнете прѣдъ Бога, да не осаждаате другитѣ, да не хапете и озлобявате никого и да не се разправяте съ хорскитѣ дертове. *Бъдете тихи*, и дайте случай на Бога. Само по този начинъ силата Божия ще избликне, тъй както мощната сила на Божия Духъ поклати цѣла Мала Азия на онова врѣме. Да не изпускаме изъ прѣдвидъ факта, че когато Духъ Божии слѣзна надъ дванадесетъ човѣка, и тѣ дѣйствително се изпълниха съ Духа, живѣха въ Духа, и стояха твърди за Бога, ако и малцина на брой, можаха да раздвижатъ цѣла страна — цѣла Мала Азия: „така щото всички, които живѣха въ Азия, юдеи и елини, чуха словото на Господа Исуса.“

Но да не се очудваме прѣдъ факта, че при самото изливане на Божия Духъ стана и едно раздвижане на злитѣ духове. Явили се каждъ да е по свѣта противъ мощната сила на Духъ Свети между човѣцитѣ, нечиститѣ духове винаги възставатъ да ѝ противостоятъ.

Не е за чудене, че нѣкои отъ васъ знаятъ толкозъ малко за дявола; то е, защото знаятъ малко и за Духа Божии. Нѣкои даже отиватъ дотамъ, щото да мислятъ, че нѣма дявола. Въ такъвъ случай той нѣма защо да ви безпокои — понеже вие не му пакостите; но почнете ли да живѣете съ силата на Духъ Свети, цѣлиятъ пѣкълъ ще се опълчи противъ васъ. И тъй, съ увеличаването на духовната сила, злитѣ духове не закъснѣха да откриятъ присѣствителното си. Когато присѣствителното и силата Божия се изяви чрѣзъ тѣзи дванадесетъ обръщеници, злитѣ духове подигнаха силно съпротивление. Когато Павелъ проговори и ги посрѣсна чрѣзъ името Исусъ Христово, за тѣхъ не оставаше друго, освѣнъ да отстъпятъ. До толкозъ много бѣше успѣшенъ Павелъ въ изпъждането на злитѣ духове, които измѣчаха тѣлата и душитъ на хората, щото мнозина разигравачи на духове се уплашиха за поминѣка си. Тогазъ тѣ намислиха да се възползуватъ съ името на Господа Исуса и почнаха да казватъ: „заклѣваме ви въ името на Исуса, когото Павелъ проповѣдва“. Сами тѣ нѣмаха никакво познанство за Исуса, но се надѣваха да си послужатъ съ Павловата сила чрѣзъ изговаряне името на Исуса, когото Павелъ проповѣдаваше. Духоветѣ изговори думи достатъчно смислени и мѣдри, които би трѣбало да звучатъ въ сърдцето на всѣки отъ насъ: „Исуса познавамъ и Павла зная, а *вие кои сте?*“

Духътъ-демонъ чрѣзъ устата на страдащия човѣкъ изговори „Исуса познавамъ“. Какво е това по-ранно познаване на Исуса, за което злиятъ духъ говори, не е за насъ да разискваме сега, достатъчно е да си спомнимъ казаното въ първата глава на Марка, дѣто Исусъ като изгони нечистия духъ отъ едного въ съборището единъ съботенъ день, демонътъ извика: „Познавамъ те кой си, Сине Божии“. Въ продължение на цѣли тридесетъ години нечистиятъ духъ е слѣдилъ Исуса и се вижда принуденъ да признае, че той е наистина свѣтъ. Това е бѣлъ-

жито свидѣтелство на дявола. Два ли ще се намѣри между насъ човѣкъ, за когото бѣсътъ би далъ сжщото свидѣтелство. По-долу, въ сжщата глава, се казва, че Исусъ като изгонвалъ бѣсоветѣ една събота вечеръ, забранилъ имъ да говорятъ за Него, като да е искалъ да ги спре да не кажатъ всичко, що знаятъ за Него.

Въ първата глава Иовъ се отправя слѣдното пита-не къмъ Сатана: „Туримъ ли си внимание на раба ми Иова?“ Това дава да се разбере, че нечиститѣ духове ни слѣдятъ, обръщатъ внимание на насъ, прѣтеглятъ ни и знаятъ, колко струватъ думитѣ и благочестието ни. Тѣ ни постоянно прѣговарятъ и знаятъ, кой ще падне жертва на стрѣлитѣ имъ.

Тѣ туриха око на Исуса. Послѣдниха Го въ пустинята при изкушаването и докато началникътъ бѣсововски се стараеше да изкуси Христа, за върване е, хиляди отъ тѣзи нечисти духове да сж наолюдавали изхода на тази борба. И слѣдъ като Исусъ излѣзе пълненъ побѣдителъ надъ Сатана и плътта, тѣ ще сж си казали по между си „никого така не сме виждали“.

Послѣдваха Го и на прѣображенската гора, когато вратата на вѣчността се отвори прѣдъ Него, и Той като безгрѣшенъ, и слѣдсвателно безсмъртенъ, можеше безъ никаква грѣшка да възлѣзе на небето; но на мѣсто радостта, що Го очакваше, Той прѣтрѣпѣ срама и се улпжи къмъ Голгота. Тѣ Го наблюдаваха и дойдоха до убѣждение, че не ще се отклони или отвлѣче отъ главната Си цѣль.

Гетсиманската градина била потъмнѣла и прѣпълнена съ хиляди нечисти духове, събрани тамъ да гледатъ послѣдната борба „на княза на тоя свѣтъ“ съ Христа. Въ пустинята на изкушенията Сатана ся опита да Го отклони, като Го убѣждаваше да употреби по другъ начинъ силата Си; сега Сатана поиска да Го изкуси, като Му посочи кръста, мѣжитѣ и позора, но Христосъ не се поклати ни за минута. Въ градината тѣ Го чуха да се моли: „Отче, не моята воля да бѣде, но Твоята“. И тогава духоветѣ си казваха: „Свърши се, нищо не ще можемъ да Му сторимъ!“

Около кръста тѣзи духове видѣха и познаваха, какъ Исусъ прѣтрѣпѣ и побѣди до край. Тѣ бѣха свидѣтели на всичко, що се случи тамъ: какъ ада, гроба, смъртта и Сатана бѣха вързани за колесницата на възлизания къмъ Отца Христосъ, който плѣни плѣнѣ и седна на прѣстола на Славата. Да, тѣ Го познаваха, като побѣдителъ и тържествуващъ Спасителъ. Затова не е за чудене, че духътъ извика: „Исуса познавамъ, познавамъ Го, че е Синъ Божии.“

Но по-нататкъ сжщиятъ духъ каза: „И Павла зная“. Да, той го познаваше отблизу, още откато Павелъ считаше себе си за почтенъ и твърдѣ порядъченъ човѣкъ. Тогава духоветѣ си мислѣха, че можеха да правятъ съ него каквото щатъ, защото Савелъ бѣше на тѣхна служба. Но тѣ замръзнаха отъ страхъ, когато по пѣтя къмъ Дамаскъ славния Емануилъ свали гонителя на земята, и внезапно Павелъ се обърна къмъ Бога и стана най-ревностниятъ Христовъ служителъ.

Духоветѣ знаеха Павла. Тѣ го знаеха отъ дѣтнство, знаеха го като стана мжжъ, и когато се обърна къмъ Бога. Тѣ често ходѣха по диритѣ му, както ходятъ по-вашитѣ и по монѣтъ. Тѣ го теглѣха и знаеха колко струва. Напримѣръ, тѣ знаеха колко пѣти Павелъ се бѣше опитвалъ да се бори съ тѣхъ чрѣзъ собственитѣ си сили, но все билъ побѣждаванъ, ставалъ и пакъ падалъ, така че билъ принуденъ да извика: „Когато искамъ да правя доброто, злото е готово прѣдъ мене.“ Въ това му състояние, ако и да бѣше христианинъ, злитѣ духове бѣха увѣрени, че лесно щѣха да го спънатъ да падне. Ала единъ день

тѣзи духове видѣха, „какъ силно и здраво Павелъ сграбчи ржката Христова и извика: Благодарение Богу, койго ми дава побѣдата“. „Всичко мога чрѣзъ Христа, койго ме укрѣпѣва“. И като чуха Павелъ дз изговаря думитѣ: „Законътъ на Духъ, на живота въ Христа Исуса освободи ме огъ закона на грѣха и на смъртта“, тѣ казаха: „Ако слѣдва така малка възможность, ще имаме да излѣстимъ този съ такава духовна опитность човѣкъ“. „Павла знаа“.

Освѣнъ това, тѣ сж го наблюдавали и въ молитвитѣ му. Ако внимателно разгледаме Павловитѣ послания, ние ще се увѣримъ, че освѣнъ едно, всичкитѣ останали говорѣтъ за неговия молитвенъ духъ; навсѣкждѣ почти той говори за прѣкланяне нозѣтъ прѣдъ Огца. Чрѣзъ молитвитѣ си Павелъ постигна повече, отколкото чрѣзъ перото. Апостолътъ, чрѣзъ своитѣ молитви вършеше много повече, отколкото ние чрѣзъ нашия шумъ. Павелъ знаеше, какъ да се моли, и силага му въ свѣта зѣвѣше прѣдъимно отъ молитвитѣ му. Да, нечиститѣ духове „познаваха Павла отъ молитвитѣ му; тѣ бѣха се убѣдили, че той никога не ще се отдѣли отъ любовта Христова,“ и че винаги ще постои да се моли, додѣто издържи пълна побѣда.

Притовъ, демонитѣ знаеха, че Павелъ живѣеше съ чиста съвѣсть, свободна отъ всѣко прѣстѣпление, било противъ Бога или ч вѣка. Тѣ знаеха какъ всѣка вечеръ прѣди да си легне, той имаше обичай да направи прѣгледъ на всичко сторено отъ него прѣзъ деня, и да види да не би да се е вмѣкло нѣкое изкушение. Тѣзи огъ насъ, които сж наблюдавали дѣйствиѣта на лукавия, знаагъ добръ, че той никога не напада изведнѣжъ. Той, два три дена прѣди да дойде изкушението, се старае да посѣе въ сърдцата ни нѣкое малко зрънце, и ако не се усѣтимъ и не земемъ мѣрки чрѣзъ кръвта Христова, когато ни нападне силното изкушение, той е сигуренъ въ сполуката си надъ насъ.

Съвѣтъ другояче се отнесе лукавиятъ духъ къмъ седемъте синове на юдейския първосвещеникъ. Вие кои сте? азъ не ви познавамъ; за васъ никога не е ставало дума въ пѣкѣла. Освѣнъ тука, около Ефесъ, никой другъ ви не знае. „Исе хърли върху тѣхъ човѣкътъ, въ когото бѣше лукавиятъ духъ, и като имъ надви, укрѣпи се надъ тѣхъ“. Това ни напомня за едно друго събитие, що се случи при политѣ на планината. Слѣдъ прѣображението Исусъ намѣри една стѣна хора, които се припираха съ апостолитѣ поради бѣснущия младежъ. Баща му припна къмъ Исуса и каза: „Молихъ се на твоитѣ ученици да го изпѣлятъ и не можахъ“. Въ отговоръ Исусъ изпѣди бѣса и каза: „Този родъ не може да излѣзе съ нищо друго, освѣнъ съ мгли ва и постъ.“

Заслужва да се забѣлѣжи, колко много отъ злото въ свѣта, споредъ Библията, се отдава на дѣйствието на лукавитѣ духове. Тѣ направляватъ тъмнотата въ този мраченъ свѣтъ; обикалятъ ни отвредъ, въ обществото, въ сѣмейния животъ, както и въ разнитѣ заведения на порокъ.

Какво е днешното ни духовно състояние? Ние сме се молили на Бога за нови обрѣщеници въ църквитѣ, но намѣсто това, ние виждаме църквитѣ да се опраззватъ повече и повече. Коя е причината? Защото дяволътъ не се стрѣска, не се бои отъ насъ? Когато проповѣдаме въ Св. Недѣля, когато посѣщаваме по домоветѣ, или когато се намираме при класа си въ недѣлното училище, дяволътъ казва: „Не ви познавамъ кой сте, и не се боя отъ работитѣ и усилията ви.“

Когато Лютеръ трѣгна да отиде въ Вормсъ, и нѣкои се опитаха да го спратъ, той имъ каза, че да има толкозъ дяволи въ Вормсъ, ко-кото сж керемидитѣ на покрива на кѣщитѣ, пакъ ще отиде; срѣшу насъ никога

не сж се опѣлчавали толкозъ дяволи, за да ни спратъ. Неструваме. Бесилни сме. Дяволътъ здраво се загнѣздилъ въ църквата, загнѣздилъ се въ свѣта, а на насъ, като бесилни, той съ подигравка казва: „Вие кои сте?“

Тѣзи ми думи ге се отнасятъ само до нѣкои, но до всинца ни, до всѣки проповѣдникъ. Какво вършимъ ние Христовитѣ ужъ служители, та единъ дяволъ може да се укрѣпи на двама отъ насъ? Не е ли дошло врѣме да държимъ конференция за себеизпитване и молитва, намѣсто конференция за словоизлияние и приказки? О, да можеше само цѣлата църква да се събере и да припадне на молитва прѣдъ Бога, и да се постави въ такава хармония съ Бога, штоо дяволътъ и самия адъ да потреперятъ и се съкрушатъ.

Никога до сега не бѣха ми ставали тѣй ясни, многозначущи слѣднитѣ думи на Исуса, за когото се казва, че „изгонвалъ бѣсове чрѣзъ началника бѣсовски“. Въ своя зацата Той каза тѣзи много важни думи: „Какъ може да влѣзе нѣкой въ дома на силния и да разграби покщчината му.“ Но колцина отъ насъ, проповѣдницитѣ, минаваме край кръчми, прѣпълнени съ пияни хора, край заведения на порокъ и нечистота, пълни съ развалени маже и жени, между които ние се чувствуваме съвършено безсилни да сторимъ нѣщо. Ние не сме въ състояние да ограбимъ покщчината, защото не сме вързали силния. Не сме вързали силния въ собственитѣ си сърдца; не сме вързали силния въ лачния си животъ. Ако не сме разбрали, и отъ опитность не сме узнали, що значи да прѣвъзмогнемъ надъ силата на злото, то какъ ще избавимъ другитѣ, които сж заробени отъ лукавия? Не знамъ какъ се вижда на васъ, но азъ усѣцамъ, че всѣки единъ трѣба да се стрѣсне и каже: „Съ Божията помощъ, азъ ще спечела побѣда надъ Сатана въ собствения си животъ, азъ ще отнема отъ Сатана всѣка основа, на която се е закрѣпилъ въ мене азъ ще се изпълня толкозъ много съ Божията благодатъ, штоо дяволътъ не ще може да ме досѣгне“.

И сетивъ трѣба да почнемъ много усърдно да се молимъ. О, нека Богъ ни прости, задѣто сме ужасно лишени отъ истински молитвенъ духъ. Богъ вижда колко животътъ ни е лишенъ отъ молитвенъ духъ. Като имаме това прѣдвидъ, да не ни се види чудно, че духовниятъ животъ вѣтрѣ въ църквитѣ и вѣнъ въ обществото е до такава плачевна застрашителна степенъ останалъ назадъ. Нека прочее разберемъ тайната, какъ да вържемъ Сатана и побѣдимъ силата му.

Въ идния брой на „Хр. Свѣтъ“ ще дадемъ биографията и портрета на знаменития шотландски професоръ Хенри Дрѣмондъ — единъ отъ най-блѣжжитѣ и високо благородни мислители отъ втората половина на деветнадесетия вѣкъ. Като философъ натуралистъ, пропитъ съ евангелски идеи, той ни дава въ своитѣ съчинения чудесно разрѣшаване на много главолумни и спорни въпроси между науката и религията, което прѣсна славата му далечъ задъ прѣдѣлитѣ на Велико-британия.

Въ идния брой ще дадемъ сжщо интересна статия върху: „Християнския социализмъ и социалното християнство“ отъ Josiah Strong и друга върху: „Идеята за Бога“.

 Февруарскиятъ брой ще изпратимъ само на абонатитѣ.

Отъ редакцията.

ДАВИДЪ СВИРИ ПРЪДЪ САУЛА.

(I. Цар. 16; 14 — 23.)

Духътъ Господенъ се оттегли отъ Саула, и духъ лукавъ отъ Господа го смушаваше. А Саулови-тъ раби му рекоха „Ето лукавъ духъ отъ Бога те смушаваше. Нека господарьтъ ни заповѣда сега на рабитъ си, които сж прѣдъ него, да потърсятъ човѣкъ, който знае да свири на китара: и когато лукавиятъ духъ отъ Бога е на тебъ, да свири съ ржката си, и ще ти бже добръ.“ И рече Саулъ на рабитъ си: „Намѣрете ми човѣкъ, който свири добръ, и доведете го при

мене“ Тогазъ отговори единъ отъ рабитъ и рече: Ето видѣхъ единъ отъ синоветъ на Йесея Витлеемецътъ, който знае да свири, и е силенъ юнакъ, и мжжъ рагникъ,

Бѣга бѣше на Саула, Давидъ взимаше китарата, и свирише съ ржката с: тогазъ олекваше на Саула, и ставаше му добръ, и оттегляше се отъ него лукавиятъ духъ.

и въ слово разумень, и човѣкъ кра-сенъ, и Господъ е съ него.“ И прати Саулъ вѣстители на Йесея, и му рече: „Проводи ми Давида, сина си, който е съ овциѣ.“ И взе Йесея осель, натоваренъ съ хлѣбъ, и мѣхъ съ вино, и едно яре отъ козитъ, та ги проводи на Саула съ Давида, сина си. И дойде Давидъ при Саула, та застана прѣдъ него, и обикна го много, и стана му оржено-сецъ. И проводи Саулъ до Йесея, и каза: Давидъ нека стои, моля, прѣдъ мене, защото намѣри благодать прѣдъ очигъ ми.“ И когато Духътъ отъ

ХРИСТИАНСКИ МОТИВИ.

Кавалери.

Георгиевъ-денъ. Прѣдъ черквата „Св. Краль“ въ София стоятъ въ двѣ редици кавалеригъ на ордена за храбрость, офицери въ парадно облѣкло. Между тѣхъ минава Царьтъ и ласкаво поздравява всѣки отъ тѣхъ съ ржкостискане. Това сж хора взели участие въ сръбско-българската война и извършили по нѣкой геройски подвигъ.

Тържеството свършва, тълпата се раздвижава, и азъ се понасямъ на посока. Край мене отминава проповѣдникътъ на една провинциална християнска черква, скромень и благодушенъ, озаренъ отъ истинско духовно само-съзнание. Той не бѣ въ редицата на кавалеригъ, на гърдитъ му не виждамъ орденъ за храбрость, ала азъ зная, че подъ черния му сюргукъ тупа благородно сърдце, и че той е войникъ отъ друга армия, кавалеръ на другъ орденъ за храбрость. Да, той не е билъ при Сливница, Драгоманъ и Пиротъ, дѣто се прослави българското оружие, но той е билъ при Голгота, дѣто се прослави Христосъ.

Голгота — това не е само историческо мѣсто, дѣто бѣ разпнатъ и прославенъ Спасителътъ — Христосъ; това духовно означава още и нашата плътъ, въ която Христосъ, зачатъкъ у насъ, ние разтѣваме или възкресяваме. И азъ зная, че този добръ проповѣдникъ, отзивчивъ на чужди ѣ страдания и рѣшителенъ въ своитъ християнски подвизи, прослави Христа въ себе си.

Да се боришъ срѣщу грѣха, срѣщу собствената си животинска природа въ полза на твоя духъ; да съещъ евангелското слово посрѣдъ безвѣрнициѣ на единъ матѣ-

риалистиченъ вѣкъ; да бждешъ вредъ, дѣто се чувствува нужда отъ една помощна и милосердна ржка; да очиствашъ умътъ си отъ лоши мисли, сърдцето отъ лоши чувства, да бждешъ внимателенъ въ думигъ си, въ по-стѣпкитъ си — всичко това е великъ подвигъ въ името на Бога, и те прави достоенъ кавалеръ на Христовия орденъ. А всичко това скромниятъ проповѣдникъ бѣше извършилъ. Ще го удостои ли Христосъ съ своето внимание, кѣкто Царьтъ удостои своитъ си? Вѣрвамъ, Господи, защото ти самъ си свидѣтелствувалъ, че ще дойде великиятъ денъ, въ който ще отдадешъ на всѣки заслуженото.

Облѣклата.

Всѣкога, когато идва Възкресение, азъ виждамъ какъ Трифонъ отива въ шивачницата и дава поржкитъ си за нови дрехи. Той е тѣй грижливъ за тѣлото си, тѣй вискателенъ относително вкуса за облѣклото, тѣй съгласява цвѣта на материята съ кройката, че за мене ставъ видима неговата естетика, макаръ често пжти и опорочена отъ модата.

Азъ не забравямъ, че човѣкъ какъвто и да е по положение, е духовно същество, приелъ плътъ на земята, за да слѣдва по духъ и форма своята еволюция. Първо той е духъ, послѣ душа и най-послѣ тѣло, при раждане (I Сол. 5. 21), душа и послѣ духъ, слѣдъ умира-не (Евр. 4. 12). Като зная това и като гледамъ у Трифона голѣмата грижа за облѣклото на тѣлото, азъ се питамъ: наистина, дали той се грижи тѣй за душата и за духа си?

Ти, човѣче, имашъ ли смиренно и състрадаще

сърдце? Твоята ръка милосърдна ли е? Твоята душа любима ли? Ако ти любиш ближния си, твоята дреха, изтъкана от собствените ти чувства, ще има цвятът на чистотата.

Ти, човъче, имаш ли чиста и възвишена мисъл? Ти свързваш ли небето и земята чрез молитвата? Ти храниш ли трепетно благоговение къмъ Бога, чиято промисъл е върху свѣта? Ако ти повдигаш своята мисъл къмъ небето и пазиш въ сърдцето си словото на истината — твоята дреха и твоятъ вѣнецъ ще бждатъ нетлѣни и по-бѣли отъ снѣгъ.

Горко ти, ако ти се пристрастятъ къмъ земното, материалното, къмъ чувствените наслади, ако прѣнебрѣгвашъ нуждите на духа, тогава твоето облѣкло, изтъкано отъ твоите собствени живогински чувства, ще трѣба да се очисти съ сълзи, които ще ти причинатъ неминуемото разкаяние отвѣдъ гроба.

Който може да каже, като апостолъ Павелъ: „Не азъ, а Христосъ вече живѣе у мене“, той се е облѣка въ нетлѣнната дреха на Христа. Но кой отъ насъ може да каже това — ти ли, Трифоне, или азъ грѣшникъ?

Маркъ Аврели.

Когато моята мисъл прибѣгва прѣзъ мрака на миналото, азъ съзирамъ въ далечните вѣкове Сократа, Аристотеля, Платона и Питагора, които създадоха школите на философската мисъл и знанието, и отъ друга страна — Неронъ, Калигула и Иродъ, които удавиха въ сълзи и кръвъ човѣчеството. А посрѣдъ тѣхъ виждамъ Маркъ Аврели, облеченъ съ славата на единъ и опороченъ съ жесто остью на другитъ.

Ти, Маркъ Аврели, си отъ източника на знанието и възприе много отъ язическата мъдрость, но това не спрѣ жестока ти ръка, да не пролива християнска кръвъ. Когато въ твоя императорски дворецъ ти пишеше върху пергаменти за боговете и длъжноститъ на хората, християнитъ гинѣха мъченически подъ ударитъ на твоитъ войници. Христовото слово, мощно и благодающе, щѣ извикваше на духовенъ животъ проститъ сърдце, бѣ чуждо за тебе. Ти умрѣ мъдъръ човѣкоубиецъ и Христовъ гонителъ.

Христосъ бѣ умрѣлъ вече на кръста за тебе, за мене, за цѣлия свѣтъ. Ето прѣзъ мрака на 2000 години азъ го виждамъ безподобенъ, великъ и сияенъ — и отъ него единствения чувамъ онова, което никой не е изрекълъ за себе си — че е Синъ Божи, пѣтътъ, истината и животътъ, че е видѣлиага на свѣта, алфата и омегата. Ти по време бѣ по-близу до него, какъ не го позна? Надъ тебе се оправдаха неговитъ думи: „Оче, утайлъ си благодатъта отъ мъдри и разумни, а си я отворилъ на младенци“. Наистина не е мъдрость онова, което ни отдалечава отъ познанието на Божията благодатъ.

Учениятъ човѣкъ.

Моятъ близко познатъ Х. минава за „ученъ човѣкъ“. И наистина, той зема участие въ редактирането на единъ политически вѣстникъ, води борба за пролетарията, говори смѣло и самонадѣяно, даже минава за любител на природата, макаръ че не измѣстятъ кракъ изъ кафенетата и е защитникъ на морала, макаръ, и горешъ поклонникъ на чувственитъ удоволствия. Всѣкога, когато се срѣщнемъ и заговоримъ, той ми задава единъ и сѣщъ въпросъ:

— Е, ти още ли поддържашъ онзи мирогледъ? Онзи мирогледъ, т. е. вѣрата ми въ Бога и въ безсмъртнето на човѣшката душа. Но и азъ всѣкога му отговарямъ едно и сѣщо: да. Мога ли да напусна единъ

мирогледъ, който не е логично послѣдствие на нѣкакво суждение, а плодъ на знание и вѣра?

„Учениятъ човѣкъ“ иронически ме погледне, па подеме изгититъ доказателства въ полза на безвѣрието. Той се сили да измѣни у мене понятията за нѣщата и да влѣе нови струи на свѣтски животъ, кѣто че ли свѣтътъ и безъ мене не е прѣпълненъ отъ хора, които не познаватъ нѣщо по цѣлѣсообразно въ живота си отъ чувственитъ наслади и себелюбиви побуди.

Като гледамъ на моя познатъ „ученъ“, отрупанъ съ книги, противоречивъ на думи и дѣла, робъ на чувствеността, отдалеченъ отъ сѣщинския пѣтъ на живота, отъ пѣтя на духовното възрѣстване азъ неволно си спомнямъ думитъ на ап. Павла: „Това сѣ хора, които постоянно се учатъ и никога не могатъ да дойдатъ до познанието на истината“ (II Тим. 3. 7). И мене ми се иска да е казалъ апостолътъ още нѣщо: и не само не познаватъ истината, но и прѣчатъ да я познаятъ онѣя, които я търсятъ.

Добро за зло.

(Набрѣска, пѣбългарена отъ руски.)

Въ обушарската работилница на Драганова било задушно и шумно. Майстори, калфи, чираци: всички станали отъ вечера и, понеже било още рано за лѣгане, рѣшили да играятъ на карти. Речено, свѣршено, — всички заобиколили зацапаната маса, сложили мазнитъ, кривии карти и играта почнала.

Самъ единъ отъ майсторитъ, Василь Прокоповъ, не взелъ участие въ играта. Поотдалечилъ се настрана, извадилъ отъ джоба си малка книжка и се вдълбочилъ въ четене. Скоро единъ отъ масторитъ станалъ побѣденъ въ играта и громко обявилъ на всички, че тѣя нощъ ще излѣзе да прѣкара весело.

Като миналъ край Прокопова, спрѣлъ се.

— „Гледайте тука, другари, казалъ тѣй, нашъ Василь навѣрю светецъ или попъ ще стави: все Евангелието чете.“

Всички се разсмѣли.

Прокоповъ си повдигналъ главата, попогледналъ говорившия, послѣ и другитъ подиграватели и рекълъ:

„Братя, напразно ми се смѣете, тая книжка е чудна книга и вие сами ще я обикнете, ако я узнаете отблизу. Другаритъ му още веднѣжъ се изсмѣли.

Прокоповъ въздѣхналъ, навелъ си пакъ главата и се вдълбочилъ въ четене, но въ това време дугаря му, който излизалъ, дръпналъ му Евангелието и съ високъ смѣхъ излѣзълъ отъ работилницата.

Тежко въздѣхналъ Прокоповъ.

Като искалъ да се освѣжи вѣтъ отъ празната и мерзлива работилница, излѣзълъ.

Нощта била тиха, лунча, майска нощъ.

— „Господи, си мислилъ Прокоповъ, наистина ли не Те познаватъ тия хора. Съжали ги имъ прости! Ти виждашъ какъвъ мракъ покрива сърдцата имъ.“

Каго размислялъ така, той се намѣрилъ до близката рѣка. Кѣсата лѣтна нощъ скоро се привѣршвала; и Прокоповъ се опѣтилъ къмъ дома си. Въ това време изведнѣжъ чулъ глухъ викъ:

— Помошь!

Веднага се върналъ къмъ рѣката, отъ дѣто изелъ тоя гласъ, и видѣлъ въ дрезгавината, че нѣщо се вля срѣдъ рѣката.

Да хвърли тежитъ си ботуши и да се гмурне въ

водата било за него работа за единъ мигъ. Слѣдъ нѣколко минути той вече измъкналъ на брѣга мокъръ човѣшки трупъ.

Свѣстиятъ се му каза: „Благодаря, ако бѣше минута по-късно дошелъ, щѣхъ да нахраня рацитѣ на дѣното... и прострѣлъ ржка отъ благодарностъ Прокопову, но въ това врѣме, като го погледнахъ, извикахъ: „Ти ли си Василе?“ и паднахъ прѣдъ него на колѣнѣ.

Прѣдъ Прокопова билъ тоя сжщия, койго по-рано му дръпна Евангелието.

— „Стани, бѣдни ми друже, казалъ Василь, като го вдигалъ за ржката, благодаря на Господа, че те избави тѣй чудно“.

Пригърналъ го, повелъ го къмъ дома му и му вдѣхвалъ божественъ миръ и любовъ.

На изтокъ се заруменило.

Иоановото писмо къмъ дѣцата.

(Проповѣдъ за дѣца.)

О. ѡ Прѣп Ж. М. Фяраръ, Д. Б.

Въ коя голѣма книга зѣ възрастни хоръ ше намѣритѣ най голѣмото число писма къмъ маикитѣ дѣца? Надѣвамъ се, че нѣма да правите много нелучвания, прѣди да кажете — „Библията“. Да ви кажа ли за едно писмо, което Иоанъ, любезниятъ ученикъ, писа къмъ васъ? Въ това кратко писмо Иоанъ казвѣ „чадца“ деветъ пѣти. Защо написа той това писмо къмъ дѣцата? Той казва: „Чадца мои, това ви пиша, да не съгрѣшите“. Тогава, слѣдъ като имъ изложи нѣколко факти за най добрия приятель на дѣцата, той казва: „Пиша вамъ, чадца, защото ви се проснѣха грѣховетѣ“. Казва ли на той, какъ грѣховетѣ на дѣцата сж простени? Да. Той казва че сж простени заради името Христово.

Сега нека ви попитамъ: вѣрвате ли, че вашитѣ грѣхове сж простени заради Христа? Чувамъ да отговаряте: „разбира се, азъ вѣрвамъ и се моля на Бога всѣки день, и Му благодаря за това, което Христосъ е сторилъ за мене“. Тогава нека ви попитамъ другъ въпросъ: казали ли сте прѣдъ свѣта, какъ вие вѣрвате, че грѣховетѣ ви сж простени? Помнете, че Христосъ каза, ако вѣрваме въ Него, ние трѣба да го изповѣдаме прѣдъ човѣцитѣ. Ако не го изповѣдате, вие или не вѣрвате въ Него, или се срамувате отъ Него.

Ако се намѣрѣхте въ кжща, пламнала отъ, огнь и нѣкой, на когото дрехитѣ сж издрани, цѣлъ измокренъ отъ мъркуча и изцапанъ, се впуснѣше, та ви избави, бихте ли се усрамили да го заведете у дома си и кажете на татка и на мама, че той ви спаси? Христовата дреха бѣ раздрана, зѣплюхъ го, прикованъ бѣ на кръстъ, и кръвъ течеше по Него, но навѣрно вие нѣма да се срамувате отъ Него.

Ако изнѣмѣхте, че пожарникарътъ, койго ви избави (спаси) е царъ, тѣгава вие много бихте се гордѣли съ него. Христосъ, който ви спаси, е Царъ на царетѣ и Господъ на господаритѣ.

Ние сме въ това врѣме на годинѣта, когато ношитѣ сж дълги, и азъ искамъ да поразмислите върху това довечера. Мислете дълбоко, прѣди да си кажете молитвитѣ. Ако ли общаеете да сторите това, азъ ще ви разкажа една приказка, която намѣрихъ нѣйцѣ и запазихъ за васъ.

Единъ г-нъ, кѣто посѣти една отъ голѣмитѣ градски болници, попита сестрата, кѣе бѣше най забѣлжителното събитие, което тя помни изъ нейната дълга опитностъ въ болницата. Сестрата каза: „Азъ мога да ви кажа, кѣе бѣше най училителното и най-впечатителното нѣщо, което съмъ срѣщала въ болницата. Това бѣ прѣти нѣколко години. Слѣчи се едно сграшно приключение въ града, дѣго азъ пригужахъ: двѣ момчета бѣха донесени смъртно прѣмазани. Едното отъ тѣхъ умрѣ тутакси при постѣпването си въ болницата; другото бѣ

ше още въ съзнание. Двата му крака бѣха прѣмазани. Едно кжсо разслѣждане показа, че единичката надежда да се спаси живота на момчето бѣ, да му се отрѣжатъ и двата крака изведѣжъ, ако и да имаше опасностъ да умре прѣзъ врѣме на операцията.

„Кажете ми,“ каза то смѣло, ще живѣя ли, или ще умра?“

Болничниятъ хирургъ отговори толкова нѣжно, колкото можеше: „Надѣваме се за най-доброто, но съвсѣмъ е съмнително?“

„Като узна момчето за опасността си, очитѣ му се напрѣгнаха и изпълниха съ сълзи. Устнитѣ му погрѣпѣха умилително и, въпрѣки усилията му да се въздържа, сълзитѣ потекоха по отушенитѣ му бузи. То бѣше малко момче, но показа мжжка смѣлостъ.

Като стѣхме окѣло него, готови да го отнесемъ въ операционната стая, то събра бързо-изчезващитѣ си сили и каза: „Като съмъ на пѣтъ да умра, имамъ една просба. Искамъ да я изпълна поради желанието на починалата си майка. Обѣщахъ ѣ, че ще го сторя, но съмъ отлагалъ до сега.“

Ние се вслушахме и чудѣхме, що иска да каже момчето. Съ усилие то продължи: „Искамъ да направя публично изповѣдане на вѣрата си въ Исуса Христа. Искамъ единъ свещенослужителъ. Желая да изявя себе си за христианинъ прѣди да умра!“

Всички се спогледахме; това положение бѣ нова очитностъ. Що трѣбаше да сторимъ? Една отъ сестритѣ бѣ изпатена да повика свещенослужителъ. Прѣзъ това врѣме, ние прѣнесохме момчето въ операционната стая. Поставихме го на една маса. Ето че свещенослужителътъ пристигна. Момчето го поздрави съ една прѣлестна усмивка. Свещенослужителътъ му взе ржката, кѣято азъ държѣхъ прѣди мзлко; тя бѣше почнала да изтива. Болничниятъ хирургъ и сестри стоеха наоколо благоговѣйно. Момчето почна: „Вѣрвамъ“, па се поспрѣ, защото бѣше толкозъ слабо, че едвамъ можеше да му се чуе гласа. Азъ не можахъ да се стѣрпя да не заплача. Хирургътъ правѣше сжщото. Ни една душа отъ присѣтстваващитѣ тамъ нѣма да забрави никога сцената, ниго думитѣ, които момчето каза: „Вѣрвамъ въ Исуса Христа — Неговтъ Синъ — нашия Спасителъ.“

То се спрѣ, защото нѣмаше сила да каже друга дума. Тогава свещенослужителътъ като видѣ, че края наближава, побърза та тури едно малко злѣе хлѣбъ въ устата на момчето и нѣколко капки вино на устнитѣ му. Така той формално отслужи причастието и прие момчето отъ операционната маса въ дружбата на онѣзи, които изповѣдаватъ Христовото име. Като събра всичкитѣ си сили, докато свещенослужителътъ се молѣше, момчето каза ясно: „Вѣрвамъ“. Съ тѣзи блажени думи на усни

тѣ си то прѣмина.

Хирургътъ си прибра ножа и прѣклони глава. Великиятъ лѣкарь взе дѣлото на бѣдното момче въ своитѣ рѣцѣ. Това, Господине, бѣше най-умилителното и най-хубавото нѣщо, което съмъ видѣла прѣзъ моята опитностъ въ болницата за почти двадесетъ години“.

Текстътъ се намира въ I. Посл. Иоан. 2; 1.

Прѣвела: М. Ю. Икономова.

Какъ трѣба да постъпватъ пастиритѣ слѣдъ свършване службата.

Нѣкой отъ евангелскитѣ пастири слѣдъ свършване проповѣдта си иматъ обичай да поканватъ ония отъ слушателитѣ, които, трогнати отъ Словото Божие, желаятъ да запитатъ нѣщо за спасението на душата си, да седнатъ на прѣднитѣ чинове за лично свѣждане. Често пѣти такива лични покани сѣ били за голѣмо благословение и за спасение на много безсмъртн души.

Други пъкъ, щомъ свършатъ службата, бързатъ да застанатъ до църковнитѣ врата, за да иматъ случай да се ржкватъ и поздравятъ съ всѣкого отъ слушателитѣ.

Единъ пастирь, който практикува послѣдния начинъ, слѣдъ като свърши проповѣдта си и употреби много врѣме въ свѣждане съ слушателитѣ, излѣзъ, безъ да забѣлѣжи, че близу до амвона стои човѣкъ, окаянъ грѣшникъ, дълбоко трогнатъ отъ Словото Божие; той чакаше да се види лично съ пастиря, за да го пита, какво трѣба да стори за спасение на душата си. Но заедно съ множеството изчезна и пастирьтъ. Горкиятъ човѣчець! Най-послѣ съ скърбъ въ душата си и тежки, бавни стѣпки излѣзе-изъ църковнитѣ врата съ двѣ рани на сърдце: първата — Словото Божие го изобличи като грѣшникъ, а втората — че не се намѣри никой да му помогне и упѣти къмъ спасението на душата му,

Мина се много врѣме. Една заранъ малко момченце похлопа на пѣтнитѣ врата на пастирската кѣща. При отварянето на вратата, слугата попита момчето, кого търси „Пастиря викамъ“, отговори момчето „Тати е много боленъ и иска да види пастиря“. Щомъ се извѣсти това на пастиря, той веднага трѣгна съ момчето, за да посѣти болния. Домътъ на страдалеца бѣше много далечъ, та трѣбаше да минатъ и кръстосатъ нѣколко улици, додѣто най-послѣ се спрѣха прѣдъ едни ниски и вехти врата въ затѣнена частъ на града. Туку съ влизането си отвѣтрѣ пѣтнитѣ врата, тѣ се от-оваха въ единичката стая, дѣто лежеше болникътъ. Горкиятъ болникъ! Мжчно бѣше да се узнае отъ каква болестъ страда повече — отъ физическа или духовна.

Чувството, че той свършва живота си] непримиренъ съ Бога и непригответъ за вѣчния животъ, много го ужасяваше.

Слѣдъ като пастирьтъ го поздрави и погладил по челото, болникътъ съ насълзени очи се втрѣнчи въ лицето на Христовия служителъ и му отправи слѣднитѣ думи: „Господине, прѣди нѣколко седмици за прѣвъ пѣти Ви чухъ да проповѣдвате. Словото Божие ми изправи силно впечатление. Слѣдъ свършване не службата останяхъ най-назадъ, за да Ви попитамъ, какъ да намѣря прощение на грѣховетѣ си и спасение на душата си; но Ви бѣхте толкова заняти съ поздравии и лични свѣждания съ слушателитѣ, че изчезнахте отъ църквата, безъ да се срѣщнете съ мене, Най-сетнѣ съ скърбъ на душата си и азъ трѣбаше да на-

пустна църквата и излѣза. Отъ тогава насамъ онова чувство на изобличение за грѣхъ и онова желание за спасение на душата ми постепенно изтѣгна, и азъ сега свършвамъ живота си безъ надежда за вѣченъ животъ. Но знайте, че въ сѣдния день Ви ще отговаряте за моето погиване! Този като рече, болникътъ отпусна главата си на възглавницата и тутакси прѣдаде Богу духъ!

Колко отъ насъ има, които изпускатъ такива случаи! Въ сѣдния день за колко ли погинали души ще даваме отговоръ!

Съобщава: А. Казанджиевъ.

„Дойдете при мене всички, що се трудите и сте обрѣменени, и азъ ще ви успокоя.“

Начаткитѣ за Господа.

На единъ пѣтникъ, като пѣтувалъ дългъ пѣтъ, свършила се храната, и той бѣдствувалъ да умре отъ гладъ. Това го накарало да се отбѣне отъ пѣтя и се помоли на своя богъ, че, ако му промисли храна, половината отъ нея ще даде нему (на бога)

Като свършилъ молитвата и поелъ пѣтя си, тѣй намѣрилъ една торба пълна съ лѣшници и фурми, но билъ много гладенъ, та веднага седналь край пѣтя, изялъ фурмитѣ и натрупалъ костилкитѣ на купъ. Слѣдъ това начупилъ лѣшницитѣ, изялъ ядитѣ имъ и като натрупалъ черупкитѣ на купъ, произнесалъ въ знакъ на благодарностъ слѣдната молитва: „Боже мой, Меркури, благодаря ти, че послуша молитвата ми и промисли за мене храна. Азъ отъ признателностъ къмъ тво-

ята блага промисълъ изпълнихъ моето обричане, като оставихъ отъ храната си за тебе (отъ вътрѣшното — костилките и отъ външното — черупките).

При прочитане настоящето може би нѣкой ще се смѣе, но нали и въ днешно врѣме има хора, които постъпватъ по сѣщия начинъ. Слѣдната истинска служба, която стана въ една Б-лг. Еван. Църква ще потвърди това.

Единъ отъ членоветъ на църквата посѣтилъ единъ день пастиря и слѣдъ като го поздравилъ казалъ му: „Господи пастирю, азъ дължи на църквата малко отъ десетъка си“. Пастирътъ отгворилъ: „Добръ, като дължишъ, погрудн се да го платишъ. — „Но, господине,

наскоро ми се разболѣ единъ овенъ отъ неизлѣчима болестъ“. Това като рекалъ, изведнѣжъ почналъ да хвали болниятъ овенъ, че билъ много оправенъ, и, че месото му е било никакъ поврѣдено отъ болестта. Слѣдъ това съ голѣмо стѣснение и нисѣкъ гласъ пригубилъ: „Да ти го дамъ срѣщу общинието си на църквата.“

Хвала на Бога, че въ тая църква, на която бѣше той членъ, нѣмаше другъ като него скъперникъ!

Като приближава врѣме за съставянето на годишнитъ църковни бюджети, горното внушение иде тъкмо на врѣме.

Съобщава: А. Казанджиевъ.

Изгубената дума.

Отъ Хенри Вандайкъ.

(Продължение отъ брой XII)

VI.

Голѣмъ страхъ и възобновена радостъ.

Дѣтето бѣ занесено на носилка въ дома на злѣтнитъ сгилпове и нѣй-искусния докторъ въ Антиохия бѣ го-виканъ да го лѣкува. За нѣколко часа то се не помръдна, лежеше като мъртво. Хермасъ гледаше блѣнитъ клепачи, зѣтворени като пѣпки цвѣте вечеръ, като нѣкой, който очаква утрото. Най-послѣтъ се отвориха: ситна треска горѣше въ очитъ, устнитъ се движеха несънително.

Часъ слѣдъ часъ мѣкия дѣтски гласъ се чуваше въ залитъ и стѣнитъ на прѣкръсната безпомощна кѣща, ту се издигахъ въ осгрии викове отъ болки и безсмысленъ смѣхъ, ту потъваше въ умора и глухо стенание. Звѣздитъ изгрѣха и поблѣднѣха. Слънцето изгрѣ и заседна; розитъ ее разцѣфнаха и окалаха въ градината; птицигъ чуруликаха и заслаха въ ясинитъ. Но въ сърдцето на Хермаса нѣмаше нито пѣсень, нито радостъ, нито пакъ свѣтъ къ — само безмълвна агония и нѣкакво ужасно чувство на уламотение.

Тѣ бѣше кѣто човѣкъ, който сънува ужасни снѣнища. Той виждаше безформеното страшилище, което се движеше къмъ него, но бѣ безсиленъ да го спре или избѣгне отъ него. Той бѣ сторилъ всичко, що бѣ възможно. Нѣмаше друго какво да прави, освѣтъ да чака.

Той крачеше нѣзидъ-напрѣдъ и ту бързо отиваше при леглото на дѣтето, като че ли не можеше да стои настрани отъ него, ту се обръщаше и се отдалечаваше, като че ли не можеше да търпи да е близу до него. Всички въ кѣщи, даже и Атенѣ, се сграхуваха да му говорятъ, защото лицето му изразяваше празнота и отчаяние.

Привечеръ, на втория отъ онѣзи нескончаеми дни, той се затвори въ библиотеката. Лампата не бѣла напълненъ тѣ скоро изгаснала; въ стаята имаше още меризма отъ пушѣкъ. Клончетата отъ минонети и розмаринъ, съ които парфюмираха стаята всѣки день, сега не бѣха замѣнени съ други, тѣ изтѣвѣха стаята съ меризма на гнилота. Единъ скъпъ ржкопѣтъ отъ Теокрита бѣ падналъ разбърканъ на пода. Хермасъ потъна въ единъ столъ, като човѣкъ, който изгоръ на съществуване е прѣсушенъ. Прѣзъ тъмнинъ тѣтъкъ се приближаваше. Той даже не подигна главата си. Една рѣчка го похана; друга бѣ сложенъ на рамѣната му. Това бѣше Атенѣ, която колѣничеше край него и говорѣше много тихо:

„Хермасъ — всичко е свършено — дѣтето! Гласътъ му става по слабъ отъ часъ на часъ. То пѣшка и вика нѣкой да му помогне; слѣдъ туй се смѣе. Сърдцето ми се кѣса. Тѣкмо сега заспа. Мѣсечината изгрѣва. Ако не стане нѣкакво подобрене, то нѣма да утрае до утрѣ заранъ. Нѣма ли кѣкво да се стори? Нѣма ли сила, която може да го спаси? Нѣма ли кой да ни съжали и пощади? Нека викаме, нека просимъ милосъ и помощъ; нека се молимъ за живота му!“

Да, тъкмо това искаше да стори и той — то бѣше единственото срѣдство да донесе олекчение — молитвата, да излѣе скърбта си нѣкѣдѣ, да намѣри по голѣма сила отъ своята, да се хване за нея и проси милосъ и помощъ. Да не стори това, значеше да не бѣде вѣренъ на себе си; то значеше да не бѣде по горенъ отъ безсловеснитъ живоги, когато чадата имъ загинатъ. Какъ можеше той да види дѣтето си да страда и умре, безъ да направи никакво усилие, безъ да извика или възвиси гласа си въ молитва?

Той падна на колѣнтъ до Атенѣ.

„Изъ дълбинитъ — изъ дълбинитъ викаме за милосъ. Видѣлината на очигъ ни блѣднѣе — дѣтето е на умирање. О, дѣтето, дѣтето! Подари ни живота на дѣтето, Ти, милостивий!“

Нѣто дума; все тази ужасна празнота. Ржѣтъ на Хермаса, прострѣчи въ молба, похванаха мраморната маса. Той усѣти студена твърдостъ на изгладения камѣкъ подъ прѣститъ си. Една кѣща, която той бутна, падна на пода. Прѣзъ отворената врата едвамъ се чуваша стѣпкитъ на слугитъ, които се движеха тихо. Сърдцето на Хермаса бѣ като ледъ въ гърдитъ му. Той бавно се изправи и издигна Атенѣ.

„Напразно е всичко“, каа той. „Нѣма що да сторимъ. Едно врѣме азъ знаехъ нѣщо и мисля, че то щѣше да ми помогне. Но азъ съмъ го забравилъ. Изчезнало е. Всичко бѣхъ далъ да можехъ да си го спомна сега, въ този часъ на горчиза скърбъ.“

Единъ робъ влѣзе въ стаята, когато той говорѣше и присѣгни до него съ колебание.

„Господарю“, каза той, Иованъ отъ Антиохия, когото ни бѣ забранено да пуцаме въ кѣщата, е пакъ тука. Не иска да му откажемъ да го видишъ. Той чака сега въ неристила; стария Марсионъ е при него и иска да го изпѣди изъ кѣщата“.

„Ела, каза Хермась на жена си, да идемъ при него, защото мисля, че виждамъ началото на една пж-тека, която може да ни изведе отъ тая страшна тъмнина“

Въ централната зала стоеха двамата мъже: Марсионъ, съ прѣзрѣние въ очи и подигравателна усмивка на устнитѣ си, подканяше неканения гостъ да си върви, но Иоанъ бѣше безмълвентъ, спокоентъ, търпѣливъ; очуденитѣ роби ги гледаха съ отчаяние.

Той издигна проникателния си погледъ къмъ блѣдно лице на Хермаса.

„Сине мой, азъ знаехъ, че пакъ щѣхъ да те видя, макаръ че ти не ме повика. Дошелъ съмъ при васъ, понеже „ухъ, че сте въ голѣма бѣда“.

„Тѣй е“, отговори Хермась устърдно; „ние сме въ бѣда, ужасна бѣда: дѣтето ни е на умирање. Ние сме бѣдни, ограбени, убити. Въ цѣлата тази къща, въ цѣлия свѣтъ нѣма кой да ни помогне. Азъ знаехъ нѣщо едно врѣме, когато бѣхъ при тебе — една дума, едно име, — въ което бихме могли да намѣримъ надежда. Но азъ я изгубихъ. Дадохъ я на този човѣкъ. Тѣй ми я отнѣ за винаги.“

Той посочи Марсиона. Устнитѣ на стареца се усмихнаха съ прѣзрѣние. „Една дума, едно име!“ подиграваше се той. „Що е то, най-мъдри и свети презвитерю? Нѣщо въздушно, нѣщо несъщинско, което хората творятъ, за да могатъ да опишатъ сънищата и блѣноветѣ си. Кой би желалъ да ограби отъ нѣкого таква нѣща? За такава награда само глупецътъ мисли. Освѣтъ това, този младежъ доброволно се раздѣли съ нея Той направи добъръ пазарлъкъ съ мене. Азъ му обѣщахъ богатство, удоволствие и слава. А какво ми даде той въ замѣна? Едно прѣзко име, което бѣше то-варъ.“

„Служителю Сатанински, млъкни!“ Гласътъ на Иоана, ясенъ като тръба, екна въ залата. „Има едно име, което никой нѣма да смѣе да вземе напразно. Има едно име, което никой не може да изгуби, безъ да бѣде изгубентъ. Има едно име, при звука на което дяволитѣ треперятъ. Махни се отъ тука, скоро, прѣди да го изговори!“

Марсионъ се бѣ отдрѣпналъ въ сѣнката на единъ отъ стълповѣтъ. Една запалена лампа до него се заклати на пиедестала си и падна съ голѣмъ шумъ. Въ смуще-

нето, което послѣдва, той изчезна безшумно, като сѣнка.

Исанъ се обърна къмъ Хермаса и гласътъ му омекна, като каза: „Сине мой, ти си съгрѣшилъ повече, отколкото си мислишъ. Думата, съ която ти толкозъ леко се раздѣли е ключъ на животъ, радостъ и миръ. Безъ нея свѣтътъ е безъ значение, съществуването — безъ покаяние, отъ смъртта нѣма приближише. Тя е думата, която прѣчиства любовта, олекъ ави скърбитѣ и подновява надеждата ни всѣкога. Тя е най-скъпоцѣнното име, което ухото е с ушало, или умътъ е знаятъ, или сърдцето изпитало. То е името на Този, който ни е далъ животъ и всичко, на което да се наслаждаваме; името на Този, когото, при все че забравяме, никога не ни забравя; името на Този, който ни съжалева, както ти съжелявашъ болното си дѣте; името на Този, отъ когото при все че се отдалечаваме, ни търси въ пустинята и изпрати Сина си, както и Синѣтъ Му ме изпрати при тебе тази вечеръ да пошепна пакъ това забравено име въ сърдцето, което загива безъ него. Слушай, сине мой, слушай съ всичката си душа и чуй благословеното име на Бога, Отца нашего“

Студената агония въ гърдитѣ на Хермаса се стопи като ледъ отъ слънцето. Чувство на неизразимо приятно олекчене го обзе отъ глава до пени. Изгубеното бѣ намѣрено! Росата на небесния миръ падна на изсъхналата му душа, и увѣхналото цѣте на човѣшката любовъ пакъ подигна главата си. Видѣлина отъ нова надежда свѣтѣше въ лицето му. Той застана правъ и издигна ръцѣтъ си къмъ небото:

„Изъ дълбинитѣ викахъ къмъ Тебе, Господи! О, Боже мой, бѣди милостивъ къмъ мене, защото душата ми уповава на Тебе! Боже мой, Ти си далъ! Не отнимай дара си отъ мене, о Боже! Пощади живота на това мое дѣте, о Боже! Отче мой, Отче мой!...“

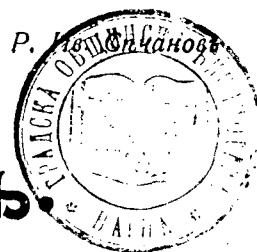
Свършена тишина послѣдъва молбата. „Слушай!“ пошепна Ателѣ бързо.

Дали това бѣше ехо? Не, защото пакъ се чу ясниятъ и тихъ гласъ на дѣтето, което се бѣ събудило отъ сънъ и викаше:

„Тате, ей, тате!“

Край.

Прѣвелъ: Р. Метод. Мисия

Вжтрѣшенъ отдѣлъ.

Къмъ абонатитѣ. Поради продължената стачка на печатарскитѣ работници въ София и първиятъ брой на „Християнски СВѢТЪ“ трѣбаше да закѣснѣе до сега. Благодарение, че стачката прѣкрати едвъ прѣди нѣколко дни, ние се надѣваме да изпратимъ на абонатитѣ въ скоро врѣме и февруарския брой. Поради това ненаврѣменно излизане не сме могли да помѣстимъ и бѣлжжитѣ върху недѣлнитѣ уроци.

До всички стари абонати изпращаме първия брой съ надежда, че тѣ ще побързатъ да подновятъ абонамента си, а до настоятелитѣ — по нѣколко броя повече, съ молба да се потрудатъ и намѣрятъ нови абонати.

Годишната конференция на Метод. Еписк. Мисия ще се държи тази пролѣтъ въ Шуменъ на 14/27

априлъ, прѣзъ великденската седмица, едновременно съ годишния съборъ на Българското Еванг. Дружество. Отъ всичкитѣ конференции, които Епископъ Бъртъ ше има да държи прѣзъ пролѣтъта и лѣтото, българската ще бѣде първата.

Годишниятъ Съборъ на Южната и Македонската Мисионерска Мисия изглежда, че ще се държи прѣзъ великденскитѣ празници въ Солунъ, Европ. Турция.

Съборътъ на Българското Еванг. Дружество е билъ поканентъ и ще се държи прѣзъ великденскитѣ празници въ Пловдивъ. По нѣколко причини тая съборъ обѣщава да бѣде много важенъ и интересенъ. Работата се касае до разискване и приемане новия уставъ, който е билъ изработентъ отъ една тричленна комисиия и сега, за по щателно разучаване отъ страна на всички, се печата въ в. „Зорница“. Канимъ всички приятели на Бълг. Еванг. Др-во да се заинтересуватъ въ проекто-устава, да го прочетатъ внимателно и

направятъ своитѣ бѣлѣжки и внушения, които, ако не лично на събора, могатъ се изпрати и писмено до пастиръ М. Н. Поповъ, бул. „Папр. Евгими“ № 77 — София.

Друго. Подканяме всички наши приятели въ Сѣверна и Южна България *не само* да побързатъ и подновятъ членството си, но и да развиятъ широка дѣйност по сбиране нови членове и волни подарители. Годишниятъ членски вносъ е бѣла — винаги прѣдплатени. Ако всички българи евангелисти се сгрупиратъ да подкрѣпятъ морално и материално това наше единичко туземно евангелско дружество, своеврѣменно то ще стане единъ важенъ евангелизаторски факторъ въ цѣлото ни отечество и Македония.

Касиеръ на дружеството е нашиятъ добъръ приятелъ г. Петъръ Т. Игнатовъ, търговецъ въ Станимака. Нека всички суми отъ членски вноски и волни подаяния се изпращатъ направо до него.

Пастиръ М. Н. Поповъ е изживилъ нѣколко дни въ много полезна духовна работа въ Ладжене, Чепинско, дѣто евангелското общество е останало безъ работникъ, поради прѣмѣтването на пастиръ Г. Поповъ въ Мерицлери. По тази причина амвона на Соф. Еванг. Църква за двѣ седмици бѣ заетъ отъ благоговѣйния Д-ръ Х. К. Хаскелъ.

Неотдавна пастиръ Георги К. Сѣдлоевъ е билъ настаненъ за проповѣдникъ на дупнишкото евангелско общество. Ние се радваме за това и благопожелаваме на нашия братъ и съработникъ плодсвита дѣйност и богата жѣтва.

Първото Метод. Братство въ България е основано въ Ловечъ около новата година. По принципъ ние сме противъ основаването на много организации, защото се има голѣма нужда отъ централизация и сгрупирание на дѣеспособнитѣ сили въ лицето на църковнитѣ членове и младежите отъ млад. христ. дружества. Но въ тоя случай ние сме на друго мнѣние: новооснованото братство си е избрало за специална цѣль да служи на Бога и на църквата, да застане въ фронта на борбата срѣщу грѣха и по духъ и агресивна работа да вземе мѣстото на Гедеоновитѣ триста неустрашими борци. Богъ да благослови и кръсти съ огъня на Духъ Свети всичкитѣ членове на Братството!

Насърдителни събрания. Радваме се да оповѣстимъ на четингѣ си, че прѣзъ тая зима въ свързка съ молитвената седмица е имало прѣпълнени събрания въ Ловечъ, Севлиево, Шуменъ, Самоковъ, Моноспитово и др. Увѣщало се явно благотатното влияние на Духа Божия, особенъ молитвенъ духъ се проявилъ, и въ послѣдствие нѣколцина се рѣшили да слѣдватъ Господа Исуса Христа. Има ли причина тѣзи движения да не взематъ по голѣмъ рѣзмѣръ и да не засѣгнатъ всичкитѣ наши църкви и общества? Ако се задоволяваме съ досегашната си крайно ограничена работа, ако продължаваме да стоимъ, мнозина отъ насъ, въ пасивностъ и бездѣйствие при днешното гибелно състояние на народа и трѣскавата дѣйност на християнитѣ въ Корея, Китай, Индия и др., тогава ние като проповѣдници и църкви, не сме на мѣстото си, ние сме тогавъ сощъ избезсолѣла, ние свѣтотатствуваме. Тѣй, ако я караме, не слѣдъ много ще трѣба да туримъ ключъ на нѣкои отъ църковнитѣ злания! Впрочемъ на едно мѣсто и това е станало. Намѣсто да се събиратъ на богослужение въ Св. Недѣля тѣзи, почги изгаснали свѣтила, намирили за по-добъръ да изключатъ молитвении си домъ. Нѣкои отъ тѣхъ прѣдпочитали да си стоятъ у дома на топло, а други намѣсто въ събрание, прѣкарвали недѣлния день въ кафе-

нето или кръчмата съ игра не табла. Скърно! Скърно! Намираме за добъръ да напомнимъ на тѣзи приятели думигѣ, изказани нѣкога по адресъ на Лаодикийската Църква: „Така, понеже си хладѣкъ, нито студентъ, нито топълъ, ще те избѣлвамъ изъ устата си. Понеже казвашъ: **богатъ съмъ. и обогатихъ се,** и нѣмамъ нужда отъ нищо, и не знаешъ, че си окаянъ, и бѣденъ, и сиромашъ и слѣпъ и голъ, съвѣтвамъ те да купишъ отъ мене злато прѣчистено, за да се обогатишъ, и бѣли дрѣхы, за да се облѣчешъ“ . . .

Изгорена евангелска църква. Слѣдъ изселването на турцитѣ нѣкогашното турско село Абдуларе, разположено на пѣтя между Т.-Пазарджикъ и Панагюрище, било заселено отъ сбирщина пришелци българи, които се отличавали по своето разбойничество, дотолкозъ щото пѣтници не смѣяли да минаватъ, поради тѣхнитѣ обири. Около това врѣме, когато властѣта се канѣла да наложи екзекуция на крадливитѣ селяни, по провидѣние Божие, Свещ. Писание било внесено и евангелскитѣ истини посѣги въ крадливото село. Съ течение на врѣмето въ това селце се извърши единъ чуденъ прѣвратъ: селянитѣ, подъ влиянието на Словото Божие, не само се оставиха отъ кражбитѣ си, но по животъ и поведение станаха за примѣръ на околнитѣ села. Така, ако се изгуби нѣкому нѣкоя вещь, който я намѣри, занася я на дюгана, дѣто стои за показъ, докато си я познае и прибере притежателя.

Но не щете ли Св. Синодъ се уплаши отъ силата и влиянието на евангелския квасъ. Той почна да изпраща цѣла редица попове, за да съсипятъ протестанството. Има мѣста, дѣто единъ свещеникъ държи по 2 села, които нѣматъ църква; а въ Абдуларе и църква се построи на държавни разноси, и освѣтѣ разнитѣ свещеници, и владиката и православния проповѣдникъ сж посѣщавали все съ единчката цѣль да спратъ напредничавия вървежъ на Словото Божие. Но чудно, нито единъ отъ тия защитници на православieto не посмѣлъ да се срѣщне лично, за увѣщание и разискване, съ кой да е отъ тия скромни, но искрени евангелисти. Всички изпратени свещеници сж избѣгвали нарочно публична срѣца и разискване върху Словото Божие. А евангелското дѣло продължавало да цвѣти: отъ четири сѣмейства първоначално, сега сж станали около 30. Най-послѣдниятъ разстроителъ на протестанската пропаганда е свещ. Рангелъ Джамбазовъ отъ село Цалопица. Какъ почна да изкоренява евангелското дѣло тоя свещеникъ, ние не знаемъ, но едно е извѣстно, че нѣкоя злодѣйска ржа прѣзъ нощта на 20 срѣцу 21. — прѣди Рождество Христово, посѣгна и изгори евангелската църква въ Абдуларе. Кой е инициаторътъ, кой извърши това прѣстѣпно, злодѣйско дѣло, изшитѣ приятели положително не знаятъ; тѣ само се съмнѣватъ и прѣдполагатъ; но въ едно нѣщо искаме да увѣримъ злосторницитѣ, които и да сж тѣ, че смѣтката имъ е крива: Словото Божие може да се гори, ала то не изгаря, „то прѣбивавъ во вѣкъ.“ Живата църква въ Абдуларе не е изгорѣла, напротивъ съ изгарянето на зданието тя пламва и ще земе широки размѣри. Нека инквизиторитѣ въ Абдуларе знаятъ, че въ скоро врѣме ново и много по-голѣмо църковно здание ще се издигне. Да му мислятъ тѣзи, които единъ день ще бждатъ повикани да даватъ за страшнитѣ си дѣла отагѣ прѣдъ Бога! . . .

Църквата и държавата. На тази тема г. Куманъ Кумановъ, студентъ по правото отъ Софийския Университетъ, държа сказка на 6. февруари, вечерята, въ тукашната Бѣлг. Еванг. Църква. Сказката, която прѣдставя живъ интересъ за всички, засѣгаше и трѣнливия „законопроектъ за вѣроизповѣднитѣ общини.“ Ще се повѣрнемъ,

Изъ далечнитѣ страни.

Методиститѣ отъ С.-Петербургъ поддържатъ едно училище въ Китай, а сега планиратъ да изпратятъ помощъ за друго едно въ Корея.

Повече отъ 25,000 души сж били покрѣстени и приети за членове на Методист. Епископ. Църкви въ Индия прѣзъ миналага година. Съ прибавката на това число, всичкитѣ членове на тия църкви достигатъ до четвъртъ милионъ.

Валденцитѣ — най старата евангелска църква въ Италия развива работа въ шестнадесетъ различни мѣста само въ Пиемонтъ, а въ цѣла Италия сж отворили 200 мѣста за евангелско богослужение. Прѣзъ послѣднитѣ двѣ-три години четиринадесетъ римокатолишки свещеници се присъединили къмъ тѣхъ, а сега други шестнадесетъ бивши свещеници минаватъ прѣзъ особени обучения, за да се присъединятъ къмъ сжщата църква.

Евангелскиятъ Модернизъмъ въ Италия. Последната енциклика на Папа Пий X. е едно строго нападане модернитѣ, които готвятъ едно масово отцѣпване отъ католическата църква. Споредъ валденския пастиръ отъ Санъ Ремо модернитѣ свещеници по число сж нѣколко хиляди, деветъ десети отъ които сж толкозъ много противъ католичеството, колкото и самитѣ протестанти. Да бѣше италианскиятъ народъ готовъ да подкрѣпи тѣзи модернистически свещеници, щѣхме да видимъ една религиозна революция, която въ разпритѣ си не ще остане по-долу отъ оази въ шестнадесетия вѣкъ. За жалостъ въ движението на модернитѣ съществуватъ двѣ течения — едното насочено къмъ чисто евангелска посока, а другото къмъ безвѣрие. Отъ двѣтѣ послѣдното изглежда по разпространено, но първото проявява повече сила и животъ.

Единъ милионъ долари за работата на Младежкитѣ Християнски Дружества. Знае се, че напоследъкъ сумата отъ единъ милионъ долари е била подарена за всевъѣско разширение на Младежкитѣ Християнски Дружества. Отъ тая сума 540 хиляди долара иде отъ добръ известния милиардеръ Джонъ Рокфелеръ. Останалата сума до единъ милионъ е била община отъ нѣколко имовити хора въ Америка, които добръ познаватъ каква велика и много полезна работа се върши отъ Младеж. Христ. Дружества въ разни страни на свѣта. Отъ тѣзи дарители двама общали да снабдятъ срѣдствата за двѣ здания въ Близкия Изтокъ; другъ общалъ 35 хил. долара за едно здание въ Кобе, Япония; другъ единъ безименъ дарителъ общалъ 100 хил. долара за едно здание въ Москва, Русия. Трима други богаташи отъ разни мѣста на Америка и Канада общали да издигнатъ за три здания въ Китай: Ханковъ, Кантонъ и Бангалоръ. Г. Джонъ Уонамейкъръ, богатъ, но много усърденъ, християнски търговецъ въ Нью-Йоркъ и Филадельфия, е издигналъ на свои разноси петъ такива здания въ разни страни на свѣта. Сега той възнамѣрява да издигне още едно въ Китай.

Американски вѣстникъ въ Цариградъ. Всички, които се интересуватъ отъ напрѣдъка на християнството въ Турция, ще се радватъ да чуятъ, че отъ седемъ мѣсеци насамъ, въ Цариградъ се издава единъ малкъ седмиченъ вѣстникъ, на английски, съ име „Ориентъ“. Тѣзи, които сж го чели, сж останали много доволни отъ съдържанието му. Вѣстникъ „Ориентъ“ (Изтокъ) има за

цѣлъ да служи като органъ на училището, филантропичното и религиозно дѣло на американскитѣ мисионери въ Отоманската Империя. Вѣстникътъ се надѣва да постигне това: 1) като държи въ течение работницитѣ въ мисионерското поле и американската публика съ вѣрежа на християнската цивилизация на изтокъ; 2) като прѣдставя отъ седмица на седмица единъ осмисленъ обзоръ на работитѣ въ Отоманската Империя, заедно съ атмосферата, която я окръжжава. Като единственъ американски вѣстникъ въ империята нему се прѣдставяатъ голѣми случаи за полезностъ. Прѣзъ сесията на турския парламентъ даватъ се съкратени рапорти за разнитѣ разисквания и рѣшения. Вѣстникътъ се издава въ Американския Bible House, Constantinople, и струва единъ доларъ за година. Адресирайте се до W. W. Peck, Esq. Treasurer, American Bible House, Constantinople, Turkey.

Изгледътъ на работитѣ въ Персия. Отъ Тахиранъ, столицата на Персия, единъ мисионеръ пише слѣдното: „Въпрѣки политическитѣ заплитни, мисионерската работа слѣдва да върви напрѣдъ, както обикновено. Училищата имъ сж прѣпълнени съ ученици. Въ мъжкото училище се записали повече отъ 300 ученици, отъ които 180 сж мохамеданчета. Въ дѣвическото училище имаме 235 дѣвици; отъ тѣхъ 110 сж мохамеданки. Слушателството на персийскитѣ евангелски служби е било необикновено голѣмо, даже и прѣзъ лѣтнитѣ горещини, дотѣкозъ щото замислюваме да разширимъ знанието. Забѣлжва се едно небавало до сега събуждане за образованието на персийката. До сега нѣколко дѣвически училища сж били отворени въ разнитѣ части на града. Освѣтъ гова едно женско дружество отъ персийски гостижи се основало за сжщата цѣлъ, и напоследъкъ потърсило помощъ и съдѣйствиe отъ мисионерскитѣ госпожи. къмъ които се гледа съ голѣма почитъ и довѣрие. Увѣряватъ, че въ засѣданieto си отъ 6 и миналия септември, Персийскиятъ Парламентъ рѣшилъ да повика седемъ американци да уредятъ финанситѣ на страната.

Отворено писмо.

Заставенъ съмъ да извѣстя съ скръбъ на всички въздържници и приятели, че *Въздържателниятъ Алманахъ*, общанъ за 1911 г., нѣ можа да излѣзе.

Материалътъ е готовъ отдавна, но печатарската стачка въ София го забави, и най послѣ (доста вѣрме слѣдъ като бѣхъ обявилъ, че ще се печата) издателятъ се отказа отъ прѣдприятието. Сега е вече твърдѣ късно, и приятели ме съвѣтватъ да го отложимъ за догодина.

Освѣтъ горното пояснение, азъ ви дължа и нѣщо повече. А именно:

Като благодаря сърдечно на всички, които се отзовахте на поканата, заявявамъ, че доколкото зависи отъ мене, *никой нѣма да изгуби отъ довѣрието си въ моята обява* въ „Хр. Свѣтъ“. Всички суми, които сж ме достигнали, азъ на собствени разноси ще повърна по принадлежностъ; а за пощенскитѣ ви разноси, даже и за марки въ върху писмата, ще изпратя нѣщо, което струва поне двойно повече. Прочее, азъ отговарямъ дълго за всѣка въ случая загуба и ви благодаря отгорѣ за довѣрието.

Вашъ всѣкога искренъ:

Стоянъ Ватралски.

Красносело, при София.

Открива се подписа

ЗА

„ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ“.

ПРОГРАМАТА НИ ЗА ТАЗИ ГОДИНА.

Съ настъпването на 1911 година списанието „Християнски Свѣтъ“ влиза въ двадесетата година на своето съществуване. Върни на рѣшението си да вървимъ къмъ постоянно подобряване и направимъ списанието до висока степенъ полезно за всѣкого, — съ скъпата помощ на нѣколко души сътрудници — ние ще даваме подбранъ материалъ за слѣднитѣ отдѣли:

I. Статии върху нашия църковно-общественъ животъ.

II. Християнскиятъ животъ въ всичкитѣ му прояви.

III. Християнството и социалнитѣ задачи.

IV. Белетристика. — Избрани откъси изъ всесвѣтската християнска литература и биографии бѣлѣжки за знаменити християнски писатели и проповѣдници.

V. Сѣмейството. — Какъ може да успѣва и какви опасности го застрашаватъ въ сѣврѣмното общество.

VI. Младежта.

VII. Свободна трибуна за разискване разни сѣврѣмни животрепещущи въпроси.

VIII. Недѣлното Училище.

IX. Вътрѣшенъ отдѣлъ за хроникване най важнитѣ събития изъ духовно-религиозния животъ на народа ни.

X. Интересни свѣдѣния за успѣха на Царството Божие въ далечнитѣ страни.

Списанието ще слѣдва да излиза въ началото на всѣки мѣсець. Ще се печата, както до сега, на хубава хартия съ иллюстрации изъ текста.

Условия за абониране — за всички безъ изключение:

Годишната цѣна за България е 3 лева, за странство 4 лева — винаги предплатени.

Който запише и внесе най-малко 5 абонамента, получава едно годишно течение за труда си; който запише и внесе 10 абонамента и нагорѣ, получава 15 на сто; за 20 абонамента и нагорѣ 20 на сто; за 30 абонамента и нагорѣ 25 на сто; за 40 абонамента и нагорѣ 30 на сто; за 50 абонамента 35 на сто; за 70 абонамента 40 на сто; за 90 абонамента 45 на сто; и за 100 абонамента 50 на сто.

На ученици, както до сега, списанието ще се отстъпва на половинъ цѣна.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

Редакторъ Ив. Я. Съчановъ.

Открива се подписа

за

сп. „ВЪЗДЪРЖАТЕЛЪ“.

„ВЪЗДЪРЖАТЕЛЪ“ се сили да открие и освѣтли обществото върху грознитѣ язви отъ опивнитѣ пития, които прѣдставятъ най голѣмата опасностъ въ днешно врѣме за народитѣ.

„ВЪЗДЪРЖАТЕЛЪ“ ободряга българския трѣзвеникъ, като му прѣдставя факти изъ всесвѣтската борба противъ питията.

„ВЪЗДЪРЖАТЕЛЪ“ дава научни изслѣдвания на най-прочутитѣ химици, медици, практики и духовници за врѣдата на алкохола върху човѣшкия организъмъ.

„ВЪЗДЪРЖАТЕЛЪ“ излиза редовно всѣки мѣсець на голѣмъ форматъ, 16 стр.

— Цѣна само 2 лева —

Майки, бащи, синове, дѣщери и всички страдатъ отъ питията. Вземете „Въздържателъ“ въ домоветѣ си. Поискайте го за опитъ. Ако не ви хареса, върнете го въ редакцията. „Въздържателъ“ въ едно сѣмейство ще бжде ангелъ на трѣзвеностъ и цѣломъдрие.

Адресъ: „Въздържателъ“ — Станимака

Забѣлѣжка. Ако нѣкой не иска цѣло течение, но се абонира отъ нова година, т. е. отъ 7 брой, ще плати само 1 левъ.

Въ Стара-Загора и околността
абонирамъ за:

„ЗОРНИЦА“, седмиченъ, независимъ, ре

гиозенъ и най старъ български вѣстникъ.

Годишна цѣна 4 лева

„ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ“, мѣсечно

религиозно списание, засѣга всички области на религиозния ни животъ. Годишна цѣна 3 лева.

„МЛАДЕЖКИ ВѢСТИТЕЛЪ“, органъ

на Съюза на Младежкитѣ Християнски Организации.

Годишна цѣна 1.20 лева

„ВЪЗДЪРЖАТЕЛЪ“, мѣсечно списание.

Органъ на Българския Въздържателенъ Съюзъ.

Годишна цѣна 2 лева.

Доставямъ Библията и части отъ нея на всички желаещи.

Стара-Загора
39. кварталъ № 15.

Настоятель:
З. Д. Видоловъ

Печатница на Г. М. Чомоневъ — София.

Забѣлка